

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.311 van 23 september 2011
in de zaak A. 192.366/X-14.159.**

In zake : de n.v. UNITED REAL ESTATE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Els Empereur
 kantoor houdend te 2600 BERCHEM
 Uitbreidingstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 en
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koen De Maeyer
 kantoor houdend te 1050 BRUSSEL
 Louizalaan 106

tegen :

de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN

Tussenkommende partij :

de n.v. CHRISTEYNS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Martin Denys
kantoor houdend te 1560 HOEILAART
de Quirinilaan 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 april 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 31 maart 2009 van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij het beroep van de n.v. CHRISTEYNS tegen het besluit van 24 december 2008 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent, houdende de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een appartementencomplex Dok Noord, nieuwbouw torengebouw (80 units) en locomotiefgebouw (39 units)

en twee ondergrondse parkeerniveau's, alsmede de aanleg van een publieke ruimte, op een terrein gelegen aan de Sassevaartstraat te Gent, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 2626/t, 2666/l, 2572/h, 2575/e, 2666/k, 2735/k2, 2668/s, 2609/p en 2666/e, wordt ingewilligd en de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 12 augustus 2009.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 juni 2011.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ive Van Giel, die loco advocaten Els Empereur en Koen De Maeyer verschijnt voor de verzoekende partij, bestuurssecretaris Kaat Van Keymeulen, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Martin Denys, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Procedure

Ontvankelijkheid memorie van antwoord.

3.1. In de memorie van wederantwoord betwist de verzoekende partij dat de memorie van antwoord rechtsgeldig werd ondertekend. Voorts werpt zij op dat bij de memorie van antwoord geen inventaris van het administratief dossier is gevoegd, en dat artikel 21, derde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dient te worden toegepast, dat bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij aangehaalde feiten als bewezen worden geacht. Aangezien geen ontvankelijke memorie van antwoord en geen inventaris werden neergelegd, zijn de neergelegde stukken om dezelfde reden niet ontvankelijk. Door het niet meedelen van een inventaris werd de verzoekende partij in haar rechten van verdediging en in haar belangen geschaad.

3.2. Artikel 178, §§ 2, 4 en 6 van het provinciedecreet, bepaalt:

“§ 2. De reglementen en beslissingen van de deputatie worden ondertekend door de provinciegouverneur en mede ondertekend door de provinciegriffier.

(...)

§ 4. Onverminderd § 1 en § 3, bepaalt de deputatie in haar huishoudelijk reglement welke personen gemachtigd zijn om de briefwisseling en de akten van de provincie en de contracten waarbij de provincie partij is, te ondertekenen, evenals de omvang van hun bevoegdheden en de wijze waarop zij die uitoefenen. Als de deputatie die werkwijze niet vaststelt, worden deze briefwisseling, akten en contracten ondertekend door de provinciegouverneur. De briefwisseling, de akten van de provincie en de contracten waarbij de provincie partij is, worden mede ondertekend door de provinciegriffier.

§ 6. De provinciegriffier kan zijn bevoegdheid tot medeondertekening, vermeld in § 4 en § 5, opdragen aan een of meer personeelsleden van de provincie. Deze opdracht wordt schriftelijk gegeven en is te allen tijde herroepbaar; de provincieraad wordt daarvan op de hoogte gebracht tijdens zijn eerstvolgende vergadering. De personeelsleden aan wie de opdracht tot medeondertekening is gegeven, moeten boven hun handtekening, naam en functie tevens melding maken van die opdracht”.

3.3. De memorie van antwoord blijkt te zijn ondertekend “namens de deputatie” door “vr de provinciegriffier (onleesbaar Coopman, bestuursdirecteur” en “de bevoegde gedeputeerde Hilde Bruggeman”.

Hoewel hierom uitdrukkelijk verzocht in het auditoraatsverslag is de verwerende partij in gebreke gebleven de vereiste stukken neer te leggen waaruit blijkt dat deze personen op het ogenblik van het indienen van de memorie van antwoord bevoegd waren om namens de deputatie deze akte te ondertekenen.

De exceptie is gegrond. De memorie van antwoord is niet ontvankelijk en wordt uit de debatten geweerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat ook de laatste memorie ingediend door de deputatie enkel door de provinciegriffier is ondertekend, zodat deze om dezelfde redenen niet ontvankelijk is.

3.4. Anderzijds heeft het feit dat geen inventaris werd gevoegd bij de memorie van antwoord niet tot gevolg dat de door de verwerende partij ingediende stukken uit de debatten moeten worden geweerd, nu de verzoekende partij weliswaar beweert, doch niet concreet aantoont op welke wijze zij hierdoor in haar rechten van verdediging zou zijn geschaad. Er is dan ook geen reden om toepassing te maken van artikel 21, derde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst

3.5. In haar memorie van wederantwoord voert de verzoekende partij ook de onontvankelijkheid aan van het verzoek tot tussenkomst:

“5. ONONTVANKELIJKHEID VAN HET VERZOEK TOT TUSSENKOMST

Art. 52 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bepaalt:

‘§ 1. Het verzoekschrift tot tussenkomst wordt ondertekend door de verzoeker tot tussenkomst of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten.

§ 2. Het verzoekschrift wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, hoedanigheid, woonplaats of zetel van de verzoeker tot tussenkomst en de gekozen woonplaats;

2° de vermelding van de zaak waarin hij wenst tussen te komen alsook het rolnummer waaronder de zaak ingeschreven is, als het gekend is;

3° een uiteenzetting van het belang van de verzoeker tot tussenkomst de beslechting van de zaak.’

Op grond van deze bepaling moet een verzoeker tot tussenkomst aantonen welk belang hij heeft bij de beslechting van de zaak. Uiteraard dient dit belang ook actueel, geoorloofd, rechtmatig e.d.m. te zijn.

5.1 Geen uiteenzetting van het belang van tussenkomende partij bij de beslechting van de zaak

Het verzoek tot tussenkomst bevat geen uiteenzetting van het belang van tussenkomende partij bij de beslechting van de zaak. Bijgevolg is het verzoek tot tussenkomst wegens schending van art. 52, §2, 3°, van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, zoals hierboven aangehaald, onontvankelijk.

5.2 Ondergeschikt: tussenkomende partij beschikt alleszins niet over een rechtmatig belang aangezien haar milieuvergunning kennelijk onwettig is en de tussenkomst bijgevolg tot doel zou hebben een onrechtmatige exploitatie verder te zetten

Bovendien, voor zover zou moeten worden aangenomen dat de tussenkomst ernaar streeft de exploitatie van verzoekende partij veilig te stellen, dient te worden opgemerkt dat de milieuvergunning van tussenkomende partij kennelijk onwettig is en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dient te worden gelaten.

Deze kennelijke onwettigheid werd reeds vastgesteld in het auditorsverslag van 24 januari 2008 (...) in het kader van het door Vastgoed Noord N.V. en de heer Hans De Neef ingestelde beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van het Ministerieel Besluit van 20 september 2007 houdende uitspraak over het beroep tegen de beslissing van 1 februari 2007 van verwerende partij houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de N.V. Christeyns om een bedrijf voor de productie van zeep en detergents te exploiteren aan de Afrikalaan 85 en 182 in 9000 Gent.

De auditeur had aanvankelijk voorgesteld op grond van artikel 93 van het Procedurereglement - wegens onverenigbaarheid van de inrichting met de bestemmingsvoorschriften - onmiddellijk over te gaan tot de vernietiging, maar Uw Raad oordeelde dat de gewone procedure diende te worden gevolgd omdat het belang van de Vastgoed Noord N.V. en de heer Hans De Neef - de verzoekende partijen in die zaak - werd betwist. In het

schorsingsarrest nr. 187.907 van 13 november 2008 werd het belang van Vastgoed Noord N.V. en de heer Hans De Neef - de verzoekende partijen in die zaak - aanvaard, maar werd het verzoek tot schorsing wegens het gebrek aan moeilijk te herstellen ernstig nadeel verworpen. Dit doet evenwel niets af aan de duidelijke bevindingen in voormeld auditoraatsverslag dat de milieuvergunning van de N.V. Christeyns kennelijk onwettig is.

Inzake de onwettigheid van de milieuvergunning kan worden verwezen naar de middelen zoals opgenomen in het beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van de N.V. Vastgoed Noord en de heer Hans de Neef van 26 november 2007 (...) en het verzoekschrift tot nietigverklaring van de Stad Gent van 22 november 2007 (...), beiden gericht tegen het Milieuvergunningsbesluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu van 20 september 2007, die in onderhavige verzoekschrift als volledig en integraal hernomen dienen te worden beschouwd en die als volgt kunnen worden samengevat :

De vergunde inrichting van de N.V. Christeyns is onverenigbaar met de bestemming 'KMO en dienstverlenende en commerciële bedrijven', zoals vervat in het Bijzonder Plan van Aanleg 'Afrikalaan' nr. 84, zoals goedgekeurd bij Ministerieel Besluit van 30 oktober 1991, de milieuvergunning bevat geen afdoende motivering terzake, zodat de milieuvergunning in strijd is met artikel 2 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, artikel 17 van het Milieuvergunningendecreet, artikel 52, 3° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Reglement betreffende de milieuvergunning en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (...). Dit middel werd door de auditeur in voormeld auditoraatsverslag kennelijk gegrond bevonden.

- In het milieuvergunningsbesluit wordt gesteld dat zich binnen de 10-7 risicocontour geen kwetsbare locaties zouden bevinden - net zoals in het omgevingsveiligheidsrapport - terwijl er wel degelijk een onderwijsinstelling zich binnen deze perimeter bevindt én het - meer dan een jaar vóór het verlenen van de milieuvergunning door verwerende partij goedgekeurde - GRUP ACEC in bestemmingszones voorziet binnen de 10-7 risicocontour waar onderwijs wordt toegelaten, zodat de milieuvergunning in strijd is met de in artikel 38, §1 van het Decreet van 1999 houdende Organisatie van de Ruimtelijke Ordening vervatte verordenende kracht van het grafisch plan en de stedenbouwkundige voorschriften van het GRUP (...);

- Bij de milieuvergunningsaanvraag was geen lijst van opgeslagen producten en stoffen gevoegd, zodat de milieuvergunning nooit had mogen worden verleend en bijgevolg strijdig is met artikel 4.5.6, 3° van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (...).

Uit de onwettigheid van de milieuvergunning van de N.V. Christeyns vloeit hoe dan ook voor(t) dat – voor zover er al sprake zou kunnen zijn van een belang - het belang van de N.V. Christeyns om haar exploitatie verder te zetten een onrechtmatig belang is.

Het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk”.

3.6. Het bestreden besluit weigert in graad van administratief beroep aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning die haar in eerste instantie door het college van burgemeester en schepenen was verleend, dit ten verzoeken van de huidige verzoekende partij in tussenkomst.

De verzoekende partij in tussenkomst doet om deze reden alleen reeds blijken van het vereiste belang bij haar tussenkomst in de annulatieprocedure.

Het feit dat zij in haar verzoekschrift tot tussenkomst geen uiteenzetting heeft gegeven van haar belang doet hieraan geen afbreuk.

De opwerping dat de tussenkomende partij onwettig zou exploiteren toont evenmin aan dat haar belang ongeoorloofd zou zijn. Het is immers degene die een exceptie opwerpt, die de bewijslast ter zake draagt. Hetgeen door de verzoekende partij hieromtrent wordt aangevoerd volstaat daartoe niet.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

Samenvoeging hangende zaken

3.7. De tussenkomende partij vraagt de samenvoeging van de dossiers die bekend staan onder de rolnummers G/A 185.985/VII-37.102, G/A 186.234/VII-37.113, G/A 192.366/X-14.159, G/A 192.715/X-14.194 en G/A 195.163/X-14.496.

3.8. In haar verzoek tot samenvoeging van de voormelde zaken vermeldt de tussenkomende partij wel het voorwerp van deze beroepen, doch zij verduidelijkt niet om welke reden deze beroepen dermate met elkaar verknocht zijn dat zij zouden dienen te worden samengevoegd en er in één arrest uitspraak zou over moeten worden gedaan.

3.9. Er is geen reden de voormelde zaken te voegen.

Neerlegging van een nieuw stuk door de tussenkomende partij na het verstrijken van de termijn voor het indienen van een laatste memorie

3.10. Met een op 20 april 2011 ter post aangetekende brief heeft de tussenkomende partij een nieuw stuk neergelegd, met name een op 15 februari 2011 door de Afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid van het Departement LNE goedgekeurd omgevingsveiligheidsrapport, opgemaakt ten verzoeken van de tussenkomende partij.

De tussenkomende preciseert hieromtrent: “Door het terugdringen van de opslag aan gevaarlijke producten werden de risico-contouren dermate gewijzigd dat zij op heden samenvallen met de eigendomsgrenzen van het bedrijf zelf”.

Anderzijds verduidelijkt de tussenkomende partij niet wat de weerslag is van dit nieuw stuk op onderhavig annulatieberoep.

3.11. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voorziet niet in de mogelijkheid voor een partij om na het verstrijken van de termijn voor het indienen van een laatste memorie nog bijkomende procedurestukken in te dienen.

3.12. Het betrokken “omgevingsveiligheidsrapport” wordt als processtuk uit de debatten geweerd. Het kan enkel ten titel van inlichting in aanmerking worden genomen.

IV. Feiten

4.1. Op 24 oktober 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een appartementscomplex “Dok Noord”, bestaande uit een nieuwbouw torengebouw (80 units) en een locomotiefgebouw (39 units), twee ondergrondse parkeerniveaus en de aanleg van een publieke ruimte op een terrein gelegen aan

de Sassevaartstraat te Gent, kadastraal bekend Afdeling 1, Sectie A, nrs. 2626/t, 2666/l, 2572/h, 2575/e, 2666/k, 2735/k2, 2666/s, 2609/p en 2666/r.

4.2. De betrokken percelen zijn gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Afbakening grootstedelijk gebied Gent”. In dit GRUP wordt voor de betrokken percelen geen specifieke bestemming voorzien.

Zij zijn tevens gelegen binnen respectievelijk de zones voor wonen, voor stedelijke functies A, B, C, voor openbaar groen en voor een wandel- en fietsas van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “134 - ACEC” van de stad Gent.

4.3. Bij besluit van 24 december 2008 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent de gevraagde stedenbouwkundige vergunning onder de erin gestelde voorwaarden.

4.4. Op 14 januari 2009 stelt de tussenkomen partij beroep in tegen dit besluit bij de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen. Het beroepschrift wordt eveneens verstuurd naar het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent en naar de aanvraagster van de vergunning, huidige verzoekende partij. Luidens de verklaringen van deze laatste ontving zij dit beroepschrift evenwel niet volledig.

4.5. In zijn verslag van 18 februari 2009 komt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar tot de conclusie dat het beroep niet ontvankelijk is wegens het ontbreken van rechtstreekse hinder voor de beroepindiener.

4.6. Er vindt een hoorzitting plaats op 5 maart 2009.

4.7. In zijn verslag van 30 maart 2009 stelt de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, na te hebben vastgesteld “dat de deputatie het voorstel van de dienst betreffende het onontvankelijk verklaren van dit beroep niet aanvaardde”, voor het beroep ten gronde te verwerpen.

4.8. Op 31 maart 2009 vindt een nieuwe hoorzitting plaats.

4.9. Bij het thans bestreden besluit van dezelfde datum beslist de deputatie zich niet aan te sluiten bij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en het beroep alsnog in te willigen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Belang

Exceptie van onwettigheid van het gemeentelijk RUP “nr. 134-ACEC”.

5.1. In haar verzoekschrift tot tussenkomst werpt de tussenkomende partij de onwettigheid op van het gemeentelijk RUP “nr. 134 – ACEC” van de stad Gent.

5.2. In de uiteenzetting van deze exceptie gaat de tussenkomende partij er ten onrechte van uit dat het belang van de verzoekende partij bij de gevraagde vernietiging op het gemeentelijk RUP is gesteund.

Het belang van de verzoekende partij is gelegen in het voordeel dat de verzoekende partij beoogt door de vernietiging van het bestreden besluit waarbij haar in beroep de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd die haar in eerste aanleg door het college van burgemeester en schepenen was verleend. De vraag naar de wettigheid van het betrokken gemeentelijk RUP is hieraan vreemd.

De wettigheid van het GRUP nr. 134 ACEC van de stad Gent dient dan ook niet te worden onderzocht.

VI. Onderzoek van het eerste onderdeel van het eerste middel

Standpunt van de partijen

6.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van onder meer artikel 116 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, minstens van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel,

“Doordat de bestreden beslissing onterecht en minstens zonder afdoende motivering het door de NV Christeyns tegen de vergunningsbeslissing ingestelde beroep ontvankelijk verklaarde, hoewel de NV Christeyns geen volledige kopie van het beroepschrift naar de aanvrager had verzonden (hetgeen in de bestreden beslissing overigens wordt vastgesteld).

En doordat de bestreden beslissing onterecht en minstens zonder afdoende motivering het door de N.V. Christeyns ingestelde beroep ontvankelijk verklaarde, hoewel de N.V. Christeyns niet aantoonde dat zij rechtstreeks hinder zou kunnen ondervinden van de vergunde werken;

(...)

En terwijl art. 116 §1 van het DORO bepaalt dat indien de aanvraag niet onderworpen werd aan een openbaar onderzoek, enkel een rechtspersoon ‘die rechtstreekse hinder kan ondervinden van de vergunde werken’ beroep kan indienen.

En terwijl volgens artikel 121 van het DORO, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de bestreden beslissing juiste, pertinente en afdoende draagkrachtige motieven diende te bevatten, waarom het beroep dan wel ontvankelijk zou zijn, temeer daar zowel de Stad Gent, verzoekende partij als de Provinciaal Stedenbouwkundige Ambtenaar omstandig aantoonde dat het beroep van de NV Christeyns onontvankelijk was;

En terwijl de bestreden beslissing bijgevolg deze argumenten inzake de onontvankelijkheid diende te beantwoorden en zich niet louter mocht beperken tot het louter ‘aanvaarden’ van de kennelijk onjuiste, irrelevante en ongegronde beweringen van de NV Christeyns;

Zodat de bestreden beslissing de artikelen 116 en 121 van het DORO, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Toelichting bij het eerste middel:

Artikel 116 van het DORO, luidt als volgt:

‘§ 1. Indien de aanvraag niet onderworpen werd aan een openbaar onderzoek, zoals bepaald in artikel 109, kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken, de vergunningsaanvrager uitgesloten, onverminderd artikel 115, beroep instellen tegen een vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen.

Indien de aanvraag onderworpen werd (aan) een openbaar onderzoek, kan iedereen die een bezwaar heeft ingediend tijdens het openbaar onderzoek, beroep instellen tegen een vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen.

§ 2. Het beroep wordt bij aangetekende brief ingediend bij de bestendige deputatie van de betrokken provincie. De indiener van het beroep stuurt dezelfde dag, op straffe van onontvankelijkheid, bij aangetekende brief een volledige kopie van het beroepschrift naar het college van burgemeester en schepenen dat in eerste aanleg over dezelfde aanvraag moest beslissen en naar de aanvrager. Binnen vijf werkdagen na ontvangst van de kopie van het beroepschrift stuurt de gemeente het dossier naar de bestendige deputatie.

§ 3. Het beroepschrift wordt verstuurd binnen 20 dagen na de overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister.’

De artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen luiden als volgt:

‘Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.’

Op 5 maart 2009, ter gelegenheid van de eerste hoorzitting, legde verzoekende partij een nota neer waarin werd aangetoond dat het beroepschrift niet voldoet aan deze ontvankelijkheidsgronden, om 2 redenen:

- omdat geen volledige kopie van het beroepschrift naar de aanvrager was verzonden (op dezelfde dag van indiening van het beroep).
- omdat de NV Christeyns niet aantoonde dat zij rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken (en bovendien geen rechtstreekse hinder kan ondervinden);

In wat volgt wordt aangetoond dat verwerende partij het beroep van de NV Christeyns onontvankelijk had moeten verklaren en dat de motieven op grond waarvan in de bestreden beslissing het door de NV Christeyns ingestelde beroep toch ontvankelijk wordt verklaard strijdig zijn met artikel 116 van het DORO en geen pertinente en afdoende motieven zijn die voldoende draagkrachtig zijn om de genomen beslissing tot ontvankelijkheid van het beroep te schragen.

(...)

4.1.2 Beroepende partij toont niet aan dat zij rechtstreeks hinder kan ondervinden en ondervindt geen rechtstreekse hinder

Artikel 116 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de Organisatie van de Ruimtelijke Ordening, luidt als volgt:

‘§ 1. Indien de aanvraag niet onderworpen werd aan een openbaar onderzoek, zoals bepaald in artikel 109, kan elke natuurlijke persoon

of rechtspersoon, die rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken, de vergunningsaanvrager uitgesloten, onverminderd artikel 115, beroep instellen tegen een vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen’.

Op 5 maart 2009, ter gelegenheid van de eerste hoorzitting, legde verzoekende partij een nota neer waarin werd aangetoond dat de NV Christeyns niet aantoont dat zij een rechtspersoon zou zijn die rechtstreeks hinder zou kunnen ondervinden van de vergunde werken en dat zij bovendien geen rechtstreekse hinder kan ondervinden van de vergunde werken (...):

2.1 Beroepende partij toont niet aan dat zij rechtstreeks hinder kan ondervinden en ondervindt geen rechtstreekse hinder

2.1.1 Geen vermelding rechtstreekse hinder

Nergens in het beroepschrift toont beroepende partij aan welke rechtstreeks hinder zij zou kunnen ondervinden van de verleende vergunning, hetgeen nochtans door voormeld art. 116 van het DORO, op straffe van onontvankelijkheid wordt vereist.

Ook de Raad van State oordeelde reeds dat een gebrek aan motivering van de rechtstreekse hinder in een beroepschrift tot gevolg heeft dat het beroepschrift onontvankelijk is:

‘Overwegende dat in het beroepschrift de tussenkomende partij nergens stelt dat zij persoonlijk tengevolge van de vestiging of de exploitatie van de inrichting in kwestie rechtstreekse hinder kan ondervinden;

(...)

dat in die omstandigheden het middel, volgens hetwelk de bestendige deputatie het aan de grondslag van haar bestreden besluit liggende beroepschrift van de tussenkomende partij ten onrechte ontvankelijk heeft verklaard, gegrond is; dat dit middel tot de ruimste vernietiging leidt, zodat de twee overige middelen niet moeten worden onderzocht,’ (...)

Het spreekt voor zich dat het louter poneren dat men rechtstreeks hinder lijdt, zoals beroepende partij op p. 1 van haar beroepschrift stelt, onvoldoende is om aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in art. 116 van het DORO te voldoen.

Zo stelt beroepende partij louter:

‘Bij de uitvoering van deze vergunning zal rechtstreeks hinder ontstaan voor beroepster die zich met haar Seveso bedrijf bevindt op een 135-tal m van de voorgenomen woongebouwen.’

Hiermee toont beroepende partij nergens aan waarom zij meent rechtstreeks hinder te kunnen ondervinden ten gevolge van de stedenbouwkundige vergunning, hetgeen art. 116 van het DORO nochtans vereist. Bovendien, zoals hieronder wordt uiteengezet, is voormeld standpunt feitelijk onjuist (zoals tevens in het Verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar wordt bevestigd).

Bijgevolg dient het beroep op grond van art. 116 van het DORO onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan vermelding waarom beroepende partij rechtstreeks hinder zou kunnen ondervinden van de stedenbouwkundige vergunning van 24 december

2008, zoals tevens door de Stad Gent in haar schrijven van 3 februari 2009 wordt bijgetreden.

De Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar stelt dan ook terecht in zijn verslag van 18 februari 2009 vast dat bij gebrek aan uiteenzetting van de vermeende rechtstreekse hinder, het beroep als onontvankelijk moet worden afgewezen.

2.1.2 Ondergeschikt: beroepende partij kan geen rechtstreekse hinder lijden

Aangezien de beroepende partij een Naamloze Vennootschap is, dient zij aan te tonen dat haar maatschappelijk doel rechtstreeks hinder kan ondervinden van de verleende stedenbouwkundige vergunning.

In de statuten van 30 mei 2003 wordt het maatschappelijk doel van beroepende partij als volgt geformuleerd:

‘De vennootschap heeft tot doel: de fabricatie, transformatie, conditionering, verkoop en handel, zulks in de meest uitgebreide zin, onder al hun vormen van, scheikundige producten, zepen, detergents, was- en bleekmiddelen, onderhoudsproducten, reinigings- en kuisproducten, textielveredelingsproducten, oliën, vetten, schoonheids-, cosmetische, parfumerie-, farmaceutische en plasticproducten. In- en uitvoer van al deze producten en van de grondstoffen die er rechtstreeks of onrechtstreeks mede in verband staan.

De vennootschap zal alle roerende en onroerende goederen, materiaal en inrichtingen mogen aankopen, in pacht nemen, huren, bouwen, verkopen of ruilen.

De vennootschap zal door middel van inbreng, versmelting, inschrijving of om het even welke andere wijze, mogen deelnemen aan alle ondernemingen, verenigingen en vennootschappen, die een gelijksoortig of bijhorend doel nastreven of die eenvoudig nuttig zijn tot de gehele of gedeeltelijke verwezenlijking van haar maatschappelijk voorwerp.

In het algemeen zal de vennootschap alle commerciële, industriële, financiële, roerende of onroerende handelingen mogen verrichten in rechtstreeks of onrechtstreeks, geheel of gedeeltelijk verband met haar maatschappelijk doel, of die van aard zouden zijn de verwezenlijking ervan te vergemakkelijken of uit te breiden.’ (...)

Beroepende partij toont nergens aan hoe de verleende stedenbouwkundige vergunning rechtstreeks hinder tot gevolg zou kunnen hebben ten aanzien van haar maatschappelijk doel. Het valt bovendien niet in te zien hoe de stedenbouwkundige vergunning van een appartementencomplex op 400 meter van het bedrijf van beroepende partij (en niet 135 meter, zoals beroepende partij beweert,) rechtstreeks hinder zou kunnen veroorzaken met betrekking tot de bedrijvigheid van beroepende partij.

Ook de Stad Gent toont in haar schrijven van 3 februari 2009 aan dat de beroepende partij geen rechtstreekse hinder leidt, aangezien het bedrijf zich bevindt op ongeveer 400m afstand van het bouwperceel van de vergunninghouder.

De Stad merkt bovendien terecht op dat het woonproject redelijkerwijze van geen enkele vorm van rechtstreekse hinder (zoals

schending van privacy, lichten en zichten, schaduwhinder, lawaaihinder, geurhinder,...) kan toebrengen aan de gebouwen, de exploitatie of het personeel van de NV Christeyns, niet enkel omwille van de afstand tussen het bedrijf van de beroepende partij en het bouwperceel van Unirest, maar ook wat betreft de ligging, de hoogte, het volume en de aard van het project van Unirest.

Het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar van 18 februari 2009 stelt dan ook terecht dat in het beroepschrift geen rechtstreekse stedenbouwkundige hinder wordt aangehaald en dat dit bovendien onwaarschijnlijk is, gelet op de afstand tussen NV Christeyns en de bouwplaats, de fysieke scheiding door een aantal wegen, het Handelsdok en de andere bedrijfsgebouwen van de voormalige ACEC-site.

Bij gebrek aan stedenbouwkundige hinder kan beroepende partij dus geen ontvankelijk beroep instellen.

Niet-stedenbouwkundige hinder kan niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep, aangezien in het kader van een stedenbouwkundig beroep enkel eventuele stedenbouwkundige hinder in aanmerking mag worden genomen.

Verder merkt de Stad op dat de toekomstplannen van beroepende partij (met name een nieuwbouw ten westen van de Afrikalaan met integratie tot een milieutechnische eenheid met verhoging naar een hoogdrempelig Seveso-11-bedrijf) niet in het gedrang kunnen komen. Ook verwijst de Stad naar een omgevingsveiligheidsrapport van de NV Christeyns, opgemaakt in juli 2006. Hierin wordt geen enkele potentiële hinder aangegeven met betrekking tot de woonbestemming die op dat moment reeds bestaat op de ACEC-site, aangezien woonbestemmingen geen probleem vormen buiten de 10^{-6} risicocontour, welke volledig binnen de grenzen van het bedrijf zelf vallen.

De Stad wijst er terecht op dat het woningbouwproject van de vergunninghouder zelfs buiten de 10^{-7} risicocontouren valt (zoals weergegeven in het omgevingsveiligheidsrapport), zodat men in alle redelijkheid ervan kan uitgaan dat er voldoende afstand wordt behouden in deze concrete situatie tussen de woonfunctie van het vergunde woonproject en het Seveso-bedrijf NV Christeyns en dit zowel in de bestaande als de toekomstige versie.

Het eigen omgevingsveiligheidsrapport van beroepende partij van juli 2006 stelt nadrukkelijk dat ‘de 10^{-7} risicocontour geen kwetsbare locaties bevat’ (...):

‘Toetsing aan de vigerende acceptatiecriteria voor het extern veiligheidsrisico toont aan dat:

- de 10^{-5} contour volledig binnen de bedrijfsgrenzen van Christeyns is gelegen;
- de 10^{-6} contour volledig binnen het industriegebied is gelezen;
- de 10^{-7} contour omvat geen kwetsbare locaties;
- Het groepsrisico neemt steeds aanvaardbare waarden aan.

Bovenvermelde conclusies gelden zowel voor de bestaande als de toekomstige situaties.’

Tevens brengt de Stad een brief van 27 juli 2007 naar voor, van Ir. Koen De Smet, Afdelingshoofd van de Afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid van het Vlaamse Gewest (...), waarin wordt aangegeven dat (elke) kwetsbare locatie binnen de 10^{-7} risicocontouren moeten worden vermeden, waar het project van de vergunninghouder, zoals gezegd, buiten valt. De bouwplannen van de vergunninghouder hebben inderdaad enkel betrekking op het locomotiefgebouw en het torengedouw, dat buiten voormelde risicocontouren valt, zo blijkt uit een vergelijking van de bouwplannen (bijvoorbeeld 01, 02 en 04/32) met de aangeduide risicocontouren.

Het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar van 18 februari 2009 stelt dan ook terecht dat uit het omgevingsveiligheidsrapport van de NV Christeyns (versie juli 2006) blijkt dat de bouwplaats volledig buiten de 10^{-7} risicocontouren van zowel de bestaande vergunde situatie van de NV Christeyns als van de gevraagde toekomstige situatie is gelegen en dat bijgevolg ook geen niet-stedenbouwkundige hinder valt te verwachten.

Bovendien blijkt uit dit rapport zeer duidelijk dat er geen hinder kan zijn, zodat er geen enkele grond is om in te gaan op het voorstel in het juridisch advies van de Provinciale Dienst Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw van 29 januari 2009 (onder meer gebaseerd op de onjuiste veronderstelling dat de bouwsite op 135m van de NV Christeyns zou zijn gelegen en dat het GRUP thans met een verzoek tot vernietiging zou zijn aangevochten), om advies te vragen aan de Dienst Veiligheidsrapportage. Het omgevingsveiligheidsrapport van de NV Christeyns (die beroepende partij is) is voldoende duidelijk om deze beoordeling te maken.

Het is dan ook duidelijk aangetoond dat beroepende partij geen rechtstreekse hinder kan lijden ten gevolge van de verleende stedenbouwkundige vergunning.

Ook de Stad Gent deelt in zijn schrijven van 3 februari 2009 (mee) dat het beroep van de NV Christeyns hierom onontvankelijk is. Ook de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar adviseert in zijn verslag van 18 februari 2009 het beroep onontvankelijk te verklaren:

‘dat, wanneer zoals in dit geval de aanvraag niet aan een openbaar onderzoek onderworpen werd, beroep kan ingesteld worden door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken;

dat in het beroepschrift geen elementen terug te vinden zijn die de rechtstreekse hinder die door appellant kan ondervonden worden concreet duiden;

dat in het beroepschrift - onder meer - gesteld wordt dat het vergunde project op een 135-tal meter van het Seveso-bedrijf van appellant gelegen is, dat het project radicaal onverenigbaar is met het bedrijf van appellant, een Seveso-bedrijf dat aan de andere kant van het Handelsdok gelegen is, dat in de beslissing met geen woord gerept wordt over de Seveso-richtlijnen die in Vlaanderen gelden, dat het toepasselijke gemeentelijk rup nr. 134 ACEC op zichzelf ook de Seveso-richtlijn miskent en betwisting hieromtrent tussen de

nv Vastgoed Noord, de stad, Christeyns nv en het Vlaamse gewest hangend is bij de Raad van State, en dat het de bedoeling is om Christeyns nv weg te pesten als Seveso-bedrijf;

dat uit een analyse van de stukken blijkt dat het project zich niet op 135 m maar op ruim 250 m van de bedrijfsterreinen van appellant bevindt; dat gelet op de afstand tussen de bouwplaats en het bedrijf, gelet op het fysisch van elkaar gescheiden zijn door enkele wegen, het Handelsdok en de andere bedrijfsgebouwen van de voormalige ACEC-site, het onwaarschijnlijk is dat appellant rechtstreekse stedenbouwkundige hinder zal ondervinden van deze aanvraag; dat in het beroepsschrift geen rechtstreekse stedenbouwkundige hinder aangehaald wordt;

dat de aanwezigheid van gebieden met kwetsbare locatie (volgens de code van goede praktijken inzake risicocriteria voor externe mensrisico's voor Seveso-inrichtingen is een gebied met kwetsbare locatie een terrein waarop zich een school, een ziekenhuis of een rust- of verzorgingsinstelling bevindt, met scholen worden de basisscholen (kleuter- en lager onderwijs) en de secundaire scholen bedoeld, universiteiten en hogescholen zijn niet gevat door deze definitie) binnen de veiligheidscontour van 10^{-7} /jaar rond een sevesobedrijf zijn impact kan hebben op de ontwikkelings- en / of exploitatiemogelijkheden van een seveso-bedrijf;

dat uit het omgevingsveiligheidsrapport van het bedrijf van appellant (versie juli 2006) blijkt dat de plek van de aanvraag volledig buiten de 10^{-7} /jaar individuele risicocontour van zowel de bestaande vergunde situatie van het bedrijf van appellant als van de gevraagde toekomstige situatie gelegen is: dat daarenboven deze aanvraag niet resulteert in een gebied met kwetsbare locatie;

dat bijgevolg evenmin niet-stedenbouwkundige hinder te verwachten valt;

dat het in het kader van het georganiseerd administratief beroep niet aan de deputatie toekomt wettigheidstoezicht uit te oefenen op in werking getreden rups:

Gelet op het schrijven van de stad Gent van 3 februari 2009 waarin onder meer gesteld wordt dat het beroep kennelijk onontvankelijk is omwille van het ontbreken van de 'rechtstreekse hinder'-vereiste, dat hoewel de NV Christeyns uitbreidingsplannen heeft ten westen van de Afrikalaan, er hiervoor vooralsnog geen stedenbouwkundige vergunning voorhanden is, dat de milieuvergunning voor deze uitbreiding wel afgeleverd is, maar is aangevochten bij de raad van state, en geschorst is in afwachting van het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning, dat het woonproject van Vastgoed Noord - omwille van de afstand tussen het project en de bezwaarschrijver, maar ook omwille van de ligging, de hoogte, het volume en de aard van het woonproject zelf - redelijkerwijze geen enkele vorm van rechtstreekse hinder (zoals schending van privacy, lichten en zichten, schaduw hinder, lawaaihinder, geurhinder, ...) teweegbrengt aan de gebouwen, de exploitatie of het personeel van de NV Christeyns, dat de NV Christeyns nalaat om zelf in haar beroepsschrift aan te geven welke rechtstreekse hinder - veroorzaakt

door het vergunde bouwproject - de NV Christeyns meent te zullen ondervinden, en dat voor de volledigheid kan verwezen worden naar de brief van het Departement LNE van het Vlaamse gewest van 27 juli 2007 waarin duidelijk wordt aangegeven dat enkel kwetsbare locaties binnen de 10^{-7} contour vermeden moeten worden, zodat er zich geen probleem stelt met het inplanten van nieuwe woongebieden binnen deze risico-contour;

Overwegende dat uit dit alles dient besloten dat het beroep onontvankelijk is omwille van het ontbreken van rechtstreekse hinder;'

Hieruit blijkt dat de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar in zijn verslag tot de onontvankelijkheid besluit na een zorgvuldig onderzoek (zie de onderdelen hiervoor in vet en onderstreept), waarbij de in het beroepschrift van de NV Christeyns vermelde beweringen als onjuist, irrelevant en ongegrond worden verworpen.

In de bestreden beslissing wordt voormeld onderzoek van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar niet overgenomen noch weerlegd, maar wordt enkel en alleen het standpunt van de beroepende partij geciteerd en aanvaard:

'dat in het beroepschrift - onder meer - gesteld wordt dat het vergunde project op een 135-tal meter van het Seveso-bedrijf van appellant gelegen is, dat het project radicaal onverenigbaar is met het bedrijf van appellant, een Seveso-bedrijf dat aan de andere kant van het Handelsdok gelegen is, dat in de beslissing met geen woord gerept wordt over de Seveso-richtlijnen die in Vlaanderen gelden, dat het toepasselijke gemeentelijk rup nr. 134 ACEC op zichzelf ook de Seveso-richtlijn miskent en betwisting hieromtrent tussen de nv Vastgoed Noord, de stad, Christeyns nv en het Vlaamse gewest hangend is bij de Raad van State, en dat het de bedoeling is om Christeyns nv weg te pesten als Seveso-bedrijf;

Dat het belang van appellant om in deze in beroep te gaan aanvaard wordt.'

Vooreerst is het duidelijk dat de beoordeling 'dat het belang van appellant om in deze in beroep te gaan aanvaard wordt' geen zorgvuldige beoordeling van de in art. 116 van het DORO vervatte ontvankelijkheidsvereiste uitmaakt. Bovendien is dit geen afdoende motivering, aangezien door zowel de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar, de Stad Gent als door verzoekende partij werd aangetoond dat de beweringen van beroepende partij in zijn beroepschrift (en die door de bestreden beslissing in voormelde paragraaf worden 'aanvaard') pertinent onjuist zijn en bovendien geen afdoende motieven kunnen zijn om te kunnen spreken van een rechtspersoon die rechtstreeks hinder zou kunnen lijden ten gevolge van het bouwproject.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 116 van het DORO (aangezien enkel een ontvankelijk beroep kan worden ingesteld door een rechtspersoon die rechtstreekse hinder kan lijden ten gevolge van de vergunde werken), alsmede de in artikel 121 van het DORO, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur,)

voorgeschreven verplichting tot het motiveren van de beslissing met pertinente en afdoende motieven (...) die voldoende draagkrachtig zijn om de genomen beslissing tot ontvankelijkheid van het beroep te schragen op basis van een zorgvuldig onderzoek.

Terzake kan nog worden gewezen op de rechtspraak van Uw Raad, waarin wordt geoordeeld dat de vergunningverlenende overheid dient te onderzoeken of er sprake kan zijn van rechtstreekse hinder van de vergunde werken en dat dit met des te meer reden dient te gebeuren wanneer deze vermeende hinder wordt betwist (in casu zowel door de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar, de Stad Gent als door verzoekende partij):

‘Overwegende dat luidens artikel 24, § 1, 5°, van het milieuvergunningsdecreet en artikel 49, § 1, 4°, van Vlarem I het administratief beroep onder meer kan worden ingesteld door elke natuurlijke persoon ‘die ten gevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden’;

(...)

dat uit het bestreden besluit helemaal niet blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht welke die hinder is of zou kunnen zijn; dat deze verplichting nochtans duidelijk voortvloeit uit de bovenvermelde bepalingen; dat dit alles des te meer klemmt nu de verzoekende partij dit belang tijdens de beroepsprocedure uitdrukkelijk heeft betwist; dat de loutere vaststelling in het bestreden besluit dat geen enkele bepaling van Vlarem I aan omwonenden verbiedt een beroep in te dienen wanneer zij tijdens het in eerste aanleg gevoerde openbaar onderzoek geen bezwaar indienden, er geenszins doet van blijken dat de verwerende partij heeft onderzocht welke rechtstreekse hinder de beroeper van de inrichting kan ondervinden;

dat daar integendeel veeleer uit blijkt dat zij van oordeel was dat zij zich in dat verband tot die vaststelling kon beperken;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog verwijst naar een eerder administratief beroep en het feit dat het belang van ‘de omwonende’ in een vorige aanvraagprocedure zou erkend zijn; dat dit evenwel geen afbreuk vermag te doen aan hetgeen hierboven werd vastgesteld, vermits die beweringen vreemd zijn aan de huidige aanvraag, en er in het bestreden besluit ter rechtvaardiging van het belang van de beroeper trouwens ook niet wordt naar verwezen;

Overwegende dat het tweede middel bijgevolg in de aangegeven mate gegrond is,’ (...)

Uw Raad heeft dus reeds eerder (in het kader van een gelijkaardige bepaling in het milieurecht) geoordeeld dat eruit voortvloeit dat een beroepsinstantie moet onderzoeken, temeer in het licht van door verzoekende partij (en de Stad Gent en de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar) geformuleerde tegenargumenten, of de beroepende partij rechtstreeks hinder kan lijden ten gevolge van de vergunde werken en dat de resultaten van dit onderzoek (in de) vergunningsbeslissing zelf terug te vinden moeten zijn.

Bovendien oordeelde Uw Raad reeds dat deze motieven in het beroepsschrift zelf moeten terug te vinden zijn:

‘Overwegende dat in het beroepschrift de tussenkomende partij nergens stelt dat zij persoonlijk tengevolge van de vestiging of de exploitatie van de inrichting in kwestie rechtstreekse hinder kan ondervinden;

(...)

dat in die omstandigheden het middel, volgens hetwelk de bestendige deputatie het aan de grondslag van haar bestreden besluit liggende beroepschrift van de tussenkomende partij ten onrechte ontvankelijk heeft verklaard, gegrond is; dat dit middel tot de ruimste vernietiging leidt, zodat de twee overige middelen niet moeten worden onderzocht,’ (...).

Nochtans toonde verzoekende partij in haar nota van 5 maart 2009 (zoals hierboven werd geciteerd) aan dat de NV Christeyns nergens in het beroepschrift aantoont welke rechtstreekse hinder zij, met name met betrekking tot haar maatschappelijk doel, zou kunnen ondervinden van de verleende vergunning, hetgeen nochtans door voormeld art. 116 van het DORO, op, straffe van onontvankelijkheid wordt vereist. Bovendien toonde verzoekende partij aan dat beroepende partij geen rechtstreekse hinder kan lijden. Een standpunt dat zowel door de Stad Gent als door de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar werd gedeeld.

Bovendien zijn de in de bestreden beslissing geciteerde beweringen van de N.V. Christeyns manifest onjuist, irrelevant en ongegrond:

- ‘dat in het beroepschrift - onder meer - gesteld wordt dat het vergunde project op een 135-tal meter van het Seveso-bedrijf van appellant gelegen is’.

Deze bewering is kennelijk onjuist, zoals omstandig werd uiteengezet door verzoekende partij in haar op 5 maart 2009 neergelegde nota, door de Stad Gent in haar brief van 3 februari 2009 en door de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar in zijn verslagen van 18 februari en 30 maart 2009. In deze documenten werd omstandig aangetoond dat de huidige gebouwen van de N.V. Christeyns op ruim 400m afstand van het bouwperceel van de vergunninghouder zijn gelegen.

Terzake kan nog de rechtspraak van Uw Raad in herinnering worden gebracht dat wie niet in de onmiddellijke nabijheid is gevestigd van het gebied waarop het bouwproject betrekking heeft, zelfs geen rechtstreeks belang heeft bij het aanvechten van een stedenbouwkundige vergunning. (...). Het spreekt voor zich dat 400m afstand tussen de grenzen van het bouwproject en de gebouwen van de NV Christeyns tot gevolg heeft dat zij geen rechtstreeks belang heeft om een vergunningbeslissing aan te vechten, laat staan rechtstreeks hinder zou kunnen lijden.

Ook de toekomstige (locatie), waarvoor reeds een milieuvergunning werd verleend, is op minstens 250m gelegen van het bouwproject. Ook dit is niet in de onmiddellijke nabijheid van het bouwproject gelegen. Bovendien zijn deze gebouwen nog niet gebouwd zodat er geen actuele rechtstreekse hinder is en het vermeende belang dus louter hypothetisch is.

- ‘dat het project radicaal onverenigbaar is met het bedrijf van appellant, een Seveso-bedrijf dat aan de andere kant van het Handelsdok gelegen is’.

Ook deze beweringen worden omstandig weerlegd in de door verzoekende partij in haar op 5 maart 2009 neergelegde nota, door de Stad

Gent in haar brief van 3 februari 2009 en door de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar in zijn verslagen van 18 februari en 30 maart 2009.

Zo kan het woonproject geen enkele vorm van rechtstreekse hinder (zoals schending van privacy, lichten en zichten, schaduwhinder, lawaaihinder, geurhinder,...) toebrengen aan de gebouwen, de exploitatie of het personeel van de NV Christeyns, niet enkel omwille van de afstand tussen het bedrijf en het bouwperceel, maar omwille van de ligging, de hoogte, het volume en de aard van het project van Unirest.

Het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar van 18 februari 2009 stelt dan ook terecht dat in het beroepsschrift geen rechtstreekse stedenbouwkundige hinder wordt aangehaald en dat dit bovendien onwaarschijnlijk is, gelet op de afstand tussen NV Christeyns en de bouwplaats, de fysische scheiding door een aantal wegen, het Handelsdok en de andere bedrijfsgebouwen van de voormalige ACEC-site.

Bij gebrek aan stedenbouwkundige hinder kon beroepende partij dus geen ontvankelijk beroep instellen.

Vermeende niet-stedenbouwkundige hinder kan immers niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een beroep tegen een stedenbouwkundige vergunning, aangezien in het kader van een stedenbouwkundig beroep enkel eventuele stedenbouwkundige hinder in aanmerking mag worden genomen.

Verder merkt de Stad op dat de toekomstplannen van beroepende partij (met name een nieuwbouw ten westen van de Afrikalaan met integratie tot een milieutechnische eenheid met verhoging naar een hoogdrempelig Seveso-II-bedrijf) niet in het gedrang kunnen komen.

Ook verwijst de Stad naar een omgevingsveiligheidsrapport van de NV Christeyns, opgemaakt in juli 2006. Hierin wordt geen enkele potentiële hinder aangegeven met betrekking tot de woonbestemming die op dat moment reeds bestaat op de ACEC-site, aangezien woonbestemmingen geen probleem vormen buiten de 10^{-6} risicocontour, welke volledig binnen de grenzen van het bedrijf zelf vallen.

De Stad wijst er terecht op dat het woningbouwproject van de vergunninghouder zelfs buiten de 10^{-7} risicocontouren valt (zoals weergegeven in het omgevingsveiligheidsrapport), zodat men in alle redelijkheid ervan kan uitgaan dat er voldoende afstand wordt behouden in deze concrete situatie tussen de woonfunctie van het vergunde woonproject en het Seveso-bedrijf NV Christeyns en dit zowel in de bestaande als de toekomstige versie.

Het eigen omgevingsveiligheidsrapport van beroepende partij van juli 2006 stelt nadrukkelijk dat ‘de 10^{-7} risicocontour geen kwetsbare locaties bevat’ (...):

‘Toetsing aan de vigerende acceptatiecriteria voor het extern veiligheidsrisico toont aan dat:

- de 10^{-5} contour volledig binnen de bedrijfsgrenzen van Christeyns is gelegen;
- de 10^{-6} contour volledig binnen het industriegebied is gelegen;
- de 10^{-7} contour omvat geen kwetsbare locaties;
- Het groepsrisico neemt steeds aanvaardbare waarden aan.

Bovenvermelde conclusies gelden zowel voor de bestaande als de toekomstige situaties.’

Tevens brengt de Stad een brief van 27 juli 2007 naar voor, van Ir. Koen De Smet, Afdelingshoofd van de Afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid van het Vlaamse Gewest (...), waarin wordt aangegeven dat enkel kwetsbare locatie binnen de 10^{-7} risicocontouren moeten worden vermeden, waar het project van de vergunninghouder, zoals gezegd, buiten valt.

De bouwplannen van de vergunninghouder hebben inderdaad enkel betrekking op het locomotiefgebouw en het torengebouw, die buiten voormelde risicocontouren vallen, zoals blijkt uit een vergelijking van de bouwplannen (bijvoorbeeld 01, 02 en 04/32) met de aangeduide risicocontouren.

Het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar van 18 februari 2009 stelt dan ook terecht dat uit het omgevingsveiligheidsrapport van de NV Christeyns (versie juli 2006) blijkt dat de bouwplaats volledig buiten de 10^{-7} risicocontouren van zowel de bestaande vergunde situatie van de NV Christeyns als van de gevraagde toekomstige situatie is gelegen en dat bijgevolg ook geen niet-stedenbouwkundige hinder valt te verwachten.

Bovendien blijkt uit dit rapport zeer duidelijk dat er geen hinder kan zijn.

- ‘dat in de beslissing met geen woord gerept wordt over de Seveso-richtlijnen die in Vlaanderen gelden, dat het toepasselijke gemeentelijk rup nr. 134 ACEC op zichzelf ook de Seveso-richtlijn miskent en betwisting hieromtrent tussen de nv Vastgoed Noord, de stad, Christeyns nv en het Vlaamse gewest hangend is bij de Raad van State, en dat het de bedoeling is om Christeyns nv weg te pesten als Seveso-bedrijf.’

Ook deze beweringen worden omstandig weerlegd in de door verzoekende partij op 5 maart 2009 neergelegde nota, door de Stad Gent in haar brief van 3 februari 2009 en door de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar in zijn verslagen van 18 februari en 30 maart 2009.

Zo werd bijvoorbeeld door verzoekende partij in haar nota omstandig uiteengezet dat het Gemeentelijk RUP definitief is. Het werd nooit door de NV Christeyns met een verzoek tot schorsing en/of vernietiging aangevochten bij Uw Raad, noch diende de NV Christeyns een bezwaar in in het kader van het openbaar onderzoek m.b.t. dit GRUP (...). Bovendien is het GRUP helemaal niet strijdig met de Seveso II-Richtlijn:

‘1. het openbaar onderzoek omtrent het GRUP

Beroepende partij beweert nooit te zijn geconsulteerd bij de opmaak van het GRUP.

Integendeel is m.b.t. het voorlopig vastgestelde GRUP een openbaar onderzoek georganiseerd, dat conform de decretale vereisten werd bekendgemaakt en waarin beroepende partij haar rechten kon doen gelden. Onder meer uit het advies van de Gemeentelijke Commissie voor Ruimtelijke Ordening van de Stad Gent van 17 november 2008 blijkt dat beroepende partij zelfs geen bezwaar heeft ingediend tijdens het openbaar onderzoek van het GRUP (...).

Bovendien moet worden opgemerkt dat beroepende partij de termijn heeft laten verstrijken van 60 dagen na kennisname van het Besluit van Uw Deputatie houdende goedkeuring van het GRUP om een verzoek tot schorsing en/of vernietiging in te stellen tegen dit GRUP bij de Raad van State. Voormeld GRUP is bijgevolg definitief

Terzake kan worden opgemerkt het juridisch advies van de Provinciale Dienst Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw van 29 januari 2009 onterecht stelt dat een procedure voor de Raad van State zou worden gevoerd waarin de nietigverklaring van het GRUP zou worden gevraagd. Er is enkel een procedure hangende, ingesteld door de NV Vastgoed Noord en de heer Hans De Neef (de gedelegeerde bestuurder van de NV Vastgoed Noord) tegen de milieuvergunning van de NV Christeys, in het kader waarvan de NV Christeys het belang van de NV Vastgoed Noord betwistte door te stellen dat het GRUP (waarin de ontwikkeling door Vastgoed Noord kadert) onwettig zou zijn wegens strijdigheid met de Richtlijn. Deze argumentatie van de NV Christeys in het kader van een vernietigingsverzoek tegen haar milieuvergunning, doet evenwel niets af aan het feit dat zij heeft nagelaten tijdig een annulatieberoep in te stellen tegen het GRUP.

2. Het GRUP is wettig en schendt de Seveso-II-Richtlijn niet

Art. 12 van Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (Publicatieblad Nr. L 010 van 14/01/1997 blz. 0013 - 0033) luidt als volgt:

‘Ruimtelijke ordening

1. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat de ten doel gestelde preventie van zware ongevallen en beperking van de gevolgen van dergelijke ongevallen in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond en/of in andere toepasselijke takken van beleid in aanmerking worden genomen. Zij streven de verwezenlijking van die doelstellingen na door toezicht op:

- a) de vestiging van nieuwe inrichtingen;
- b) de in artikel 10 bedoelde wijzigingen van bestaande inrichtingen;
- c) nieuwe ontwikkelingen rond bestaande inrichtingen zoals verbindingswegen, openbare lokaties, woongebieden, wanneer de plaats van vestiging ervan of de ontwikkelingen zelf het risico van een zwaar ongeval kunnen vergroten of de gevolgen ervan ernstiger kunnen maken.

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat er in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond en/of andere toepasselijke takken van beleid alsmede de procedures voor de uitvoering van die takken van beleid rekening wordt gehouden met de noodzaak om op een lange-termijnbasis voldoende afstand te laten bestaan tussen de onder deze richtlijn vallende inrichtingen enerzijds en woongebieden, door het publiek bezochte gebieden, waardevolle natuurgebieden en bijzonder kwetsbare gebieden anderzijds, en, voor bestaande inrichtingen, aanvullende technische maatregelen te treffen overeenkomstig artikel 5, teneinde de gevaren voor personen niet te vergroten.

2. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat alle bevoegde autoriteiten en alle diensten die bevoegd zijn beslissingen op dit gebied te nemen passende adviesprocedures invoeren om de tenuitvoerlegging van de overeenkomstig lid 1 vastgestelde beleidsmaatregelen te vergemakkelijken. Deze procedures worden zodanig opgezet, dat technisch advies inzake de aan de inrichting verbonden risico's beschikbaar is, hetzij op basis van een studie van het specifieke geval, hetzij op basis van algemene criteria, op het tijdstip waarop de besluiten worden genomen.'

Overweging 22 van deze Richtlijn bevat de volgende motivering terzake:

'(22) Overwegende dat, teneinde woongebieden, gebieden waar veel mensen komen, bijzondere natuurgebieden of zeer kwetsbare gebieden beter te beschermen, het noodzakelijk is dat het beleid inzake ruimtelijke ordening en/of het beleid op andere relevante beleidsterreinen, dat van toepassing is in de Lid-Staten, rekening houdt met de noodzaak om op lange termijn voldoende afstand te houden tussen dergelijke gebieden en bedrijven die zulke risico's met zich meebrengen en, voor bestaande bedrijven rekening houdt met aanvullende technische maatregelen, teneinde de risico's voor personen niet te vergroten;'

Voormeld art. 12, lid 1, 2de alinea werd vervangen door art. 2.7 van Richtlijn 2003/105/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2003 tot wijziging van Richtlijn 96/82/EG van de Raad betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (Publicatieblad Nr. L 345 van 31/12/2003 blz. 0097- 0105), en wel als volgt:

'a) lid 1, tweede alinea, wordt vervangen door:

'De lidstaten dragen er zorg voor dat er in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond en/of andere toepasselijke takken van beleid alsmede de procedures voor de uitvoering van die takken van beleid rekening wordt gehouden met de noodzaak om op een langetermijnbasis voldoende afstand te laten bestaan tussen de onder deze richtlijn vallende inrichtingen enerzijds en woongebieden, door het publiek bezochte gebouwen en gebieden, hoofdvervoerroutes voor zover mogelijk, recreatiegebieden, en waardevolle of bijzonder kwetsbare natuurgebieden anderzijds, en, voor bestaande inrichtingen, aanvullende technische maatregelen te treffen overeenkomstig artikel 5, teneinde de gevaren voor personen niet te vergroten.'

Art. 2.1 van deze Richtlijn stipuleert tevens:

'De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 1 juli 2005 te voldoen aan deze richtlijn. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De lidstaten bepalen in welke vorm de verwijzing geschiedt.'

Art. 24 van het Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, luidde aanvankelijk als volgt:

‘Art. 24. § 1. De Gewesten dragen er zorg voor dat de ten doel gestelde preventie van zware ongevallen en beperking van de gevolgen van dergelijke ongevallen in aanmerking worden genomen in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond of in andere toepasselijke takken van hun beleid, zij streven de verwezenlijking van die doelstellingen na door toezicht op :

1° de vestiging van nieuwe inrichtingen;

2° de in artikel 13 bedoelde wijzigingen van bestaande inrichtingen;

3° nieuwe ontwikkelingen rond bestaande inrichtingen zoals verbindingswegen, door het publiek bezochte plaatsen, woongebieden, wanneer de plaats van vestiging ervan of de ontwikkelingen zelf het risico van een zwaar ongeval kunnen vergroten of de gevolgen ervan ernstiger kunnen maken.

De Gewesten dragen er zorg voor dat er in hun beleid rekening wordt gehouden met de noodzaak om op een langetermijnbasis voldoende afstand te laten bestaan tussen de onder dit akkoord vallende inrichtingen enerzijds en woongebieden, door het publiek bezochte gebieden, waardevolle natuurgebieden en bijzonder kwetsbare gebieden anderzijds, en, voor bestaande inrichtingen, aanvullende technische maatregelen te treffen overeenkomstig artikel 7, om de gevaren voor personen niet te vergroten.

§ 2. De Gewesten dragen er zorg voor dat alle bevoegde autoriteiten en alle diensten die bevoegd zijn beslissingen op dit gebied te nemen passende adviesprocedures invoeren om de tenuitvoerlegging van de overeenkomstig § 1 vastgestelde beleidsmaatregelen te vergemakkelijken en zien er ook op toe dat het betrokken publiek zijn advies kan geven. Deze procedures worden zodanig opgezet, dat technisch advies inzake de aan de inrichting verbonden risico's beschikbaar is, hetzij op basis van een studie van het specifieke geval hetzij op basis van algemene criteria, op het tijdstip waarop de besluiten worden genomen.’

Voormeld art. 24 werd gewijzigd door het Samenwerkingsakkoord van 1 juni 2006 tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest tot wijziging van het Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken en wel als volgt (...):

‘HOOFDSTUK V. - De ruimtelijke ordening.

Art. 24. § 1. De Gewesten dragen er zorg voor dat de ten doel gestelde preventie van zware ongevallen en beperking van de gevolgen van dergelijke ongevallen in aanmerking worden

genomen in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond of in andere toepasselijke takken van hun beleid, Zij streven de verwezenlijking van die doelstellingen na door toezicht op :

1° de vestiging van nieuwe inrichtingen;

2° de in artikel 13 bedoelde wijzigingen van bestaande inrichtingen;

3° nieuwe ontwikkelingen rond bestaande inrichtingen zoals verbindingswegen, door het publiek bezochte plaatsen, woongebieden, wanneer de plaats van vestiging ervan of de ontwikkelingen zelf het risico van een zwaar ongeval kunnen vergroten of de gevolgen ervan ernstiger kunnen maken.

De Gewesten dragen er zorg voor dat er in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond of in andere toepasselijke beleidstakken alsook in de procedures ter uitvoering van dit beleid rekening wordt gehouden met de noodzaak om op een langetermijnbasis voldoende afstand te laten bestaan tussen de onder dit akkoord vallende inrichtingen enerzijds en woongebieden, door het publiek bezochte gebouwen en gebieden, hoofdtransportwegen voor zover mogelijk, recreatiegebieden en waardevolle of bijzonder kwetsbare natuurgebieden anderzijds, en, voor bestaande inrichtingen, aanvullende technische maatregelen te treffen overeenkomstig artikel 7, om de gevaren voor personen niet te vergroten.

§ 2. De Gewesten dragen er zorg voor dat alle bevoegde autoriteiten en alle diensten die bevoegd zijn beslissingen op dit gebied te nemen passende adviesprocedures invoeren om de tenuitvoerlegging van de overeenkomstig § 1 vastgestelde beleidsmaatregelen te vergemakkelijken en zien er ook op toe dat het betrokken publiek zijn advies kan geven. Deze procedures worden zodanig opgezet, dat technisch advies inzake de aan de inrichting verbonden risico's beschikbaar is, hetzij op basis van een studie van het specifieke geval, hetzij op basis van algemene criteria, op het tijdstip waarop de besluiten worden genomen.'.

Op 19 juni 2007 werd het Besluit van de Vlaamse Regering van 26 januari 2007 houdende nadere regels inzake de ruimtelijke veiligheidsrapportage gepubliceerd. Het Besluit trad in werking op 29 juni 2007.

In zijn beroepschrift beweert beroepende partij dat het GRUP ACEC nr. 134 onwettig zou zijn wegens schending van art. 12 van de Richtlijn 96/82/EG (Seveso II) en art. 5 en 249, lid 3 van het E.G.-Verdrag 'indien de overheid van een Lid-Staat, nadat de omzettingstermijn van de Richtlijn zou zijn verstreken en de Richtlijn deels werd omgezet in het nationale recht, bij het opmaken van een nieuwe ruimtelijke planning een industriezone voor een 'groot deel' zou omvormen tot woonzone en geen rekening zou houden (tijdens de opmaak van voormelde nieuw ruimtelijke planning) met de aanwezigheid van een Seveso-bedrijf op 135m van de herbestemde zone hoewel ze op de hoogte zou zijn van het bestaan van het vermeende Seveso-bedrijf (terwijl na de volledige omzetting van

voormelde richtlijn in het nationaal recht hiermee rekening zou moeten worden gehouden bij de opmaak van een nieuwe ruimtelijke planning)'.
(...).

Evenwel is het GRUP helemaal niet strijdig met voormelde Richtlijn. - Art. 12 van de Seveso II-Richtlijn heeft geen rechtstreekse werking. Vooreerst heeft een bepaling van een Richtlijn slechts rechtstreekse werking indien het betrokken voorschrift voldoende duidelijk, precies en onvoorwaardelijk is opdat particulieren aan die bepalingen subjectieve rechten kunnen ontleen en deze voor de rechter kunnen afdwingen, zonder dat een voorafgaandelijke tussenkomst van de wetgever of de overheid vereist is. Er kan dus geen sprake zijn van rechtstreekse werking indien een Lid-Staat nog verdere uitvoeringsmaatregelen zou moeten nemen. Tevens moet elke beleidsvrijheid ontbreken bij de uitvoering van de verplichtingen (...).

Art. 12 van Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (Publicatieblad Nr. L 010 van 14/01/1997 blz. 0013 - 0033) luidde als volgt:

‘De Lid-Staten dragen er zorg voor dat er in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond en/of andere toepasselijke takken van beleid alsmede de procedures voor de uitvoering van die takken van beleid rekening wordt gehouden met de noodzaak om op een langetermijnbasis voldoende afstand te laten bestaan tussen de onder deze richtlijn vallende inrichtingen enerzijds en woongebieden, door het publiek bezochte gebieden, waardevolle natuurgebieden en bijzonder kwetsbare gebieden anderzijds, en, voor bestaande inrichtingen, aanvullende technische maatregelen te treffen overeenkomstig artikel 5, teneinde de gevaren voor personen niet te vergroten.’.

Overweging 22 van deze Richtlijn bevat de volgende motivering terzake:

‘(22) Overwegende dat, teneinde woongebieden, gebieden waar veel mensen komen, bijzondere natuurgebieden of zeer kwetsbare gebieden beter te beschermen, het noodzakelijk is dat het beleid inzake ruimtelijke ordening en/of het beleid op andere relevante beleidsterreinen, dat van toepassing is in de Lid-Staten, rekening houdt met de noodzaak om op lange termijn voldoende afstand te houden tussen dergelijke gebieden en bedrijven die zulke risico's met zich meebrengen en, voor bestaande bedrijven rekening houdt met aanvullende technische maatregelen, teneinde de risico's voor personen niet te vergroten;’.

Voormeld art. 12, lid 1, 2de alinea werd vervangen door art. 2.7 van Richtlijn 2003/105/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2003 tot wijziging van Richtlijn 96/82/EG van de Raad betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (Publicatieblad Nr. L 345 van 31/12/2003 blz. 0097- 0105), en wel als volgt:

‘a) lid 1, tweede alinea, wordt vervangen door:

‘De lidstaten dragen er zorg voor dat er in hun beleid inzake de bestemming of het gebruik van de grond en/of andere toepasselijke takken van beleid alsmede de procedures voor de uitvoering van die takken van beleid rekening wordt gehouden met de noodzaak om op een langetermijnbasis voldoende afstand te laten bestaan tussen de onder deze richtlijn vallende inrichtingen enerzijds en woongebieden, door het publiek bezochte gebouwen en gebieden, hoofdvervoersroutes voor zover mogelijk, recreatiegebieden, en waardevolle of bijzonder kwetsbare natuurgebieden anderzijds, en, voor bestaande inrichtingen, aanvullende technische maatregelen te treffen overeenkomstig artikel 5, teneinde de gevaren voor personen niet te vergroten’.

Het is duidelijk dat art. 12 van voormelde Richtlijn, zowel voor als na de wijziging, onvoldoende duidelijk, precies en onvoorwaardelijk is opdat particulieren aan die bepaling subjectieve rechten zouden kunnen ontlelen en deze voor de rechter zouden kunnen afdwingen zonder dat een voorafgaandelijke tussenkomst van de wetgever of de overheid vereist is.

Zo diende het begrip ‘voldoende afstand’ nog nader concreet door de Lid-Staten te worden bepaald. Zo zou een Lid-Staat dit begrip kunnen interpreteren vanuit de functie van de aard van een Seveso-inrichting en de daarmee gepaard gaande risico-inschatting, maar is het evengoed mogelijk dat een Lid-Staat vaste afstanden hanteert ongeacht de aard van de Seveso-inrichting en de daarmee gepaard gaande risico’s. Ook zouden afstandsregels kunnen worden opgesteld in functie van het te beschermen object.

In het Vlaamse Gewest wordt thans gewerkt met het richtlijnenboek voor het opstellen van veiligheidsrapportages, waarnaar in het Besluit van de Vlaamse Regering van 26 januari 2007 houdende nadere regels inzake de ruimtelijke veiligheidsrapportage, wordt verwezen:

‘De nadere omschrijving en de benaderingswijze van de aandachtsgebieden zullen worden opgenomen in het richtlijnenboek voor veiligheidsrapportages.’.

Het Nederlandse Besluit van 27 mei 2004 houdende milieukwaliteitseisen voor externe veiligheid van inrichtingen milieubeheer (Besluit externe veiligheid inrichtingen) (...) hanteert terzake afstandsregels (grenswaarden voor kwetsbare objecten en richtwaarden voor beperkt kwetsbare objecten (ten belope van 10^{-6} /jaar)).

Er is dus duidelijk beleidsvrijheid bij de uitvoering van voormelde bepaling, zodat particulieren geenszins subjectieve rechten kunnen ontlelen uit art. 12 van voormelde Richtlijn.

Bovendien zijn ook de begrippen ‘woongebieden’, ‘door het publiek bezochte gebouwen en gebieden’, ‘hoofdvervoerroutes’, ‘recreatiegebieden’ en ‘waardevolle of bijzonder kwetsbare natuurgebieden’ begrippen die elke Lid-Staat voor zich dient in te vullen. Zo zouden terzake eerder formele (op basis van bestaande plannen) dan wel meer inhoudelijke criteria kunnen worden aangewend.

In het Besluit van de Vlaamse Regering van 26 januari 2007 houdende nadere regels inzake de ruimtelijke veiligheidsrapportage wordt bijvoorbeeld als ‘door het publiek bezochte gebouwen en gebieden’ (inclusief recreatiegebieden) de gebieden bedoeld waarbij de gemiddelde aanwezigheid minstens 200 personen per dag is of waarbij op piekmomenten minstens 1 000 personen aanwezig zijn. Het Nederlandse Besluit van 27 mei 2004 houdende milieukwaliteitseisen voor externe veiligheid van inrichtingen milieubeheer (...) gebruikt het begrip ‘door het publiek bezochte gebouwen en gebieden’ niet, maar hanteert wel volgende bepaling, in functie van de bruto vloeroppervlakte:

‘gebouwen waarin doorgaans grote aantallen personen gedurende een groot gedeelte van de dag aanwezig zijn, waartoe in ieder geval behoren:

1°. kantoorgebouwen en hotels met een bruto vloeroppervlak van meer dan 1500 m² per object, of

2°. complexen waarin meer dan 5 winkels zijn gevestigd en waarvan het gezamenlijk bruto vloeroppervlak meer dan 1000 m² bedraagt en winkels met een totaal bruto vloeroppervlak van meer dan 2000 m² per winkel, voorzover in die complexen of in die winkels een supermarkt, hypermarkt of warenhuis is gevestigd.’

Dit toont aan dat voormelde begrippen in de diverse Lid-Statens geheel anders kunnen worden geïnterpreteerd en dat er dus een ruime beleidsvrijheid is.

Ook wordt in de Richtlijn gesteld dat de Lid-Statens ‘in hun beleid’ rekening dienen te houden met de noodzaak om op een ‘langetermijnbasis’ voldoende afstand te laten bestaan tussen de onder de richtlijn vallende inrichtingen. Ook hier wordt de Lid-Statens de beoordelingsruimte gegeven om te kiezen waar zij de Richtlijn wensen aan te wenden. Dit kan bijvoorbeeld in het kader van bestemmingsplannen, verordeningen, vergunningen e.d. De Richtlijn bepaalt nergens uitdrukkelijk dat zij van toepassing zou zijn op bestemmingsplannen en niet bijvoorbeeld enkel op stedenbouwkundige verordeningen (waarin voor het gehele grondgebied dan wel voor delen ervan algemene stedenbouwkundige voorschriften kunnen worden geformuleerd) of vergunningen.

Het is dan ook zeer duidelijk dat art. 12 van de Richtlijn geen rechtstreekse werking heeft: de bepaling is onvoldoende duidelijk, precies en onvoorwaardelijk opdat particulieren aan die bepaling subjectieve rechten zouden kunnen ontleenen en deze voor de rechter zouden kunnen afdwingen zonder dat een voorafgaandelijke tussenkomst van de wetgever of de overheid vereist is middels uitvoeringsmaatregelen. De Lid-Statens hebben bovendien nog op tal van punten beleidsvrijheid.

- Het GRUP brengt op generlei wijze de verwezenlijking van art. 12 van de Seveso II-Richtlijn ernstig in gevaar

Tot slot, geheel ondergeschikt en geheel ten overvloede (aangezien art. 12 van de richtlijn, zoals gezegd, geen rechtstreekse werking heeft), moet worden opgemerkt dat het woonproject op generlei wijze binnen de risicozone van beroepende partij is gelegen, zoals

hierboven reeds werd aangetoond in verwijzing naar brief van 27 juli 2007 van Ir. Koen De Smet, Afdelingshoofd van de Afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid van het Vlaamse Gewest. Het woonproject is dus wel degelijk op voldoende afstand gelegen van NV Christeyns, zodat het GRUP alleszins beantwoordt aan de voorwaarden van art. 12 van de Richtlijn 96/82/EG (Seveso II) en het GRUP dus op generlei wijze de verwezenlijking van het doel van voormeld art. 12 in het gedrang brengt, zoals beroepende partij onterecht stelt.

Bovendien kan het overigens in herinnering worden gebracht dat het arrest van het Hof van Justitie van 18 december 1997 (inzake Inter-Environnement Wallonie ASBL t./ Waals Gewest) een onderscheid maakt tussen bepalingen die een definitieve en volledige omzetting van de richtlijn bevatten en voorlopige bepalingen of stapsgewijze uitvoering van de Richtlijn:

‘43. Nu deze termijn met name bedoeld is om de Lid-Staten de nodige tijd te geven voor de vaststelling van de omzettingsmaatregelen, kan deze Lid-Staten niet het verwijt worden gemaakt dat zij de richtlijn niet in nationaal recht hebben omgezet vóór het verstrijken van deze termijn.

44. Dit neemt niet weg, dat tijdens de omzettingstermijn door de Lid-Staten de nodige maatregelen moeten worden vastgesteld ter verzekering dat het door de richtlijn voorgeschreven resultaat bij het verstrijken van deze termijn zal worden bereikt.

45. Hoewel op de Lid-Staten geen verplichting rust om deze maatregelen vast te stellen vóór het verstrijken van de omzettingstermijn, volgt uit de toepassing van artikel 5, tweede alinea, in samenhang met artikel 189, derde alinea, van het Verdrag en met de richtlijn zelf, dat zij zich gedurende deze termijn dienen te onthouden van maatregelen die de verwezenlijking van het door deze richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar zouden brengen.

46. Het staat aan de nationale rechter om te beoordelen, of zulks het geval is met de nationale bepalingen waarvan hij de wettigheid dient te toetsen.

47. Bij deze toetsing zal de nationale rechter in het bijzonder moeten onderzoeken, of de betrokken bepalingen een volledige omzetting van de richtlijn uitmaken, en welke de concrete gevolgen zijn van de toepassing van met de richtlijn strijdige bepalingen en van de toepassing ervan in de tijd.

48. Indien bijvoorbeeld blijkt, dat de betrokken bepalingen zich aandienen als een definitieve en volledige omzetting van de richtlijn, zou de onverenigbaarheid ervan met de richtlijn het vermoeden kunnen wettigen, dat het door de richtlijn voorgeschreven resultaat niet binnen de gestelde termijn zal worden bereikt indien die bepalingen niet meer tijdig kunnen worden gewijzigd.

49. Andersom zou de nationale rechter er rekening mee kunnen houden, dat een Lid-Staat voorlopige bepalingen kan vaststellen, dan wel de richtlijn stapsgewijs ten uitvoer kan leggen. In die gevallen behoeven de onverenigbaarheid van de nationale

overgangsbepalingen met de richtlijn of de niet-omzetting van sommige bepalingen van de richtlijn niet noodzakelijkerwijs het door de richtlijn voorgeschreven resultaat in het gedrang te brengen.

Er kan dus enkel sprake zijn van een schending van ‘maatregelen die de verwezenlijking van het door deze richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar zouden brengen’ indien het maatregelen zouden betreffen die een definitieve en volledige omzetting van de Richtlijn betreffen, waaruit zou blijken dat het door de richtlijn voorgeschreven resultaat niet binnen de gestelde termijn zal worden bereikt.

In casu moet worden vastgesteld dat een GRUP alleszins niet tot een ‘definitieve en volledige omzetting’ van de Richtlijn behoort. Deze definitieve en volledige omzetting gebeurde, zoals beroepende partij overigens zelf erkent, door het Samenwerkingsakkoord en de regelgeving omtrent Veiligheidsrapportage.

Dus hoedanook, en zelfs indien de Seveso II-Richtlijn op enigerlei wijze relevant zou kunnen zijn m.b.t. het GRUP (quod non), moet worden vastgesteld dat het GRUP op generlei wijze de verwezenlijking van de Seveso II-Richtlijn in gevaar heeft gebracht, laat staan ernstig in gevaar heeft gebracht. Beroepende partij toont dit overigens ook nergens aan of tracht zelfs niet een begin van bewijs terzake voor te brengen.’.

Dat er thans een procedure loopt, ingesteld door Vastgoed Noord NV tegen de milieuvergunning van de NV Christeyns, waarin de Stad Gent tussenkomende partij is, is geen aanwijzing dat de NV Christeyns rechtstreeks hinder zou kunnen ondervinden van de verleende stedenbouwkundige vergunning van verzoekende partij. Ook is niet aangetoond dat iemand de bedoeling zou hebben de NV Christeyns weg te pesten als Seveso-bedrijf, temeer daar er tot op heden geen enkele procedure aanhangig is van verzoekende partij tegen de NV Christeyns. Uit niets blijkt dat verzoekende partij de NV Christeyns zou willen wegpesten. Deze bewering is volledig uit de lucht gegrepen en maakt dus ook geen pertinent motief uit voor de bestreden beslissing.

Ook kan nog worden gewezen op het Besluit van 19 februari 2009 (...) waarbij aan verzoekende partij door de Stad Gent de milieuvergunning klasse 2 wordt verstrekt voor het betrokken project. In het kader van het openbaar onderzoek diende de N.V. Christeyns een bezwaar in, dat werd weerlegd. Zo wordt terzake onder meer in de milieuvergunningsbeslissing overwogen dat de NV Christeyns niet aantoonde dat zij rechtstreekse hinder ten gevolge van het project zou kunnen lijden, alsook dat de in het omgevingsveiligheidsrapport en de brief van de Afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid van het Vlaamse Gewest vermelde risicocontouren aangeven dat er zich geen enkel probleem stelt m.b.t. woonfuncties buiten de bedrijfsgrenzen, alsook dat het huidige bedrijf van NV Christeyns op +/- 400 m afstand van het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag ligt, en het toekomstige gedeelte op minstens 240m van de uiterste grens van het woonproject:

‘1. De bezwaarindiener verduidelijkt niet over welke (rechtstreekse) hinderaspecten hij zich zorgen maakt. Uit de aard van de

aangevraagde rubrieken en rekening houdend met de afstand tussen de aangevraagde inrichting en de inrichting van de bezwaarschrijver kan geen rechtstreekse hinder afgeleid worden. Het bezwaar wordt niet weerhouden.

2. De woonfuncties op zich is toegelaten volgens de bestemmingszones in het RUP ACEC. In de mate dat de bezwaarschrijver met 'onverenigbaar' bedoelt dat de woonfunctie niet verenigbaar is met de veiligheidsproblematiek die uitgaat van zijn bedrijf in het kader van de Seveso-wetgeving, kan verwezen worden naar het omgevingsveiligheidsrapport dd. juli 2006 van het bedrijf Christeyns, waarin zowel voor de bestaande toestand als voor de toekomstige toestand van het bedrijf (hogedrempel Sevesobedrijf) de 10^{-5} , 10^{-6} en 10^{-7} risicocontouren zijn berekend. Deze risicocontouren geven aan dat er zich geen enkel probleem stelt m.b.t. woonfuncties buiten de bedrijfsgrenzen, en dat de ACEC-site enkel wat betreft zogenaamde 'kwetsbare locaties' (scholen, ziekenhuizen, rust- en verzorgingstehuizen) gevat worden binnen de 10^{-7} -risicocontour.

Bij brief van 27 juli 2007 (m.b.t. de opmaak van het RUP Oude Dokken) heeft de Afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid van het Vlaamse Gewest, uitdrukkelijk bevestigd dat - zelfs op het moment dat het bedrijf feitelijk evolueert naar een hogedrempel Sevesobedrijf - enkel kwetsbare locaties niet mogen vergund worden binnen de 10^{-7} risicocontouren. Volgens dit advies kunnen - volgens de 10^{-6} contour zoals opgenomen in het omgevingsveiligheidsrapport van Christeyns - tot vlak bij het toekomstige Seveso-bedrijf woongebieden worden ingeplant.

In tegenstelling tot wat de bezwaarschrijver zegt, ligt het huidige bedrijf op +/- 400 m afstand van het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag, en het toekomstige gedeelte op minstens 240 m van de uiterste grens van het woonproject, zodat er bijgevolg geen enkel redelijk argument te vinden is in het kader van de veiligheidsrapportage om de woonfuncties als onverenigbaar te beschouwen met het bedrijf Christeyns. Het bezwaar wordt niet weerhouden.

(...)'.

Door op de talrijke (hiervóór geciteerde) argumenten inzake de onontvankelijkheid van het door de NV Christeyns ingestelde beroep niet in te gaan en de onjuiste beweringen van de NV Christeyns zonder enige motivering te aanvaarden, is de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig, niet afdoende gemotiveerd en onwettig.

Art. 121 van het DORO bepaalt bovendien:

‘§ 1. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar maakt ter voorbereiding van elke beslissing van de bestendige deputatie over een vergunningsaanvraag een verslag op.

§ 2. Het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bestaat uit twee delen. In het eerste deel worden de voor de plaats geldende wettelijke en reglementaire voorschriften opgenomen die van toepassing zijn op de plaats waarop een stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningsaanvraag betrekking heeft. In het tweede deel wordt verslag uitgebracht over de verenigbaarheid van de

aanvraag met de goede ruimtelijke ordening en wordt een voorstel van beslissing uitgewerkt.

§ 3. Minstens het eerste deel van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar wordt door de bestendige deputatie overgenomen in de motivering van de beslissing.’.

Uit dit artikel 121 van het DORO, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en de verplichting tot het vermelden van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag, vloeit de verplichting voort tot het motiveren van de beslissing met pertinente en afdoende motieven (...) die voldoende draagkrachtig zijn om de genomen beslissing tot ontvankelijkheid van het beroep te schragen. Daarbij dient minstens te worden aangegeven, waarom de standpunten en overwegingen uit het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet gevolgd worden. Het is duidelijk dat de loutere motivering dat het belang van de NV Christeyns ‘aanvaardbaar’ is geen (afdoende) motivering uitmaakt, maar slechts een stijlformulering is, wars van enig (...) concreet onderzoek van de feiten, laat staan van de door de Stad Gent, verzoekende partij en de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar opgeworpen argumenten inzake de onontvankelijkheid”.

6.2. In haar verzoekschrift tot tussenkomst laat de tussenkomende partij dienaangaande gelden wat volgt:

“15. CHRISTEYNS NV is verbaasd vast te stellen dat het beroep dat ze instelde onontvankelijk zou zijn wegens het ontbreken van rechtstreekse hinder.

CHRISTEYNS NV heeft in haar beroepschrift duidelijk vermeld dat haar Seveso-bedrijf zich op zo’n 135m van (de) voorgenomen woongebouwen bevindt en dat dergelijke woongebouwen radicaal onverenigbaar zijn met het bedrijf van CHRISTEYNS NV, dat de Seveso-richtlijn niet gerespecteerd worden, dat het toepasselijke GRUP nr. 134 ACEC ook (...) de Seveso-richtlijn miskent, dat dit reeds betwist werd voor de Raad van State in de zaak A. 186.234/VII-37.113 en dat de Raad van State hieromtrent reeds uitspraak deed bij arrest nr. 184.756 dd. 26 juni 2008 en bij arrest 187.907 dd. 13 november 2008 en dat het de bedoeling is CHRISTEYNS NV weg te pesten als Seveso-bedrijf.

CHRISTEYNS NV is sinds twee jaar bezig met een investeringsprogramma voor een totaal budget van 6 miljoen euro. Hiervoor werden zeven bouwvergunningen ingediend. Tot op vandaag bekam de tussenkomende partij zes van deze bouwaanvragen. Wanneer dat programma niet verder kan gezet worden omwille van de voorgenomen bouwprojecten door NV UNIREST leidt zij onherroepelijk schade.

Hiermee werd in het beroepschrift dan ook wel degelijk aangetoond waarom CHRISTEYNS NV meent dat zij rechtstreekse hinder kan ondervinden ten gevolge van de stedenbouwkundige vergunning die werd toegekend aan de NV UNIREST.

16. CHRISTEYNS NV werpt op dat er volkomen ten onrechte wordt beweerd in het ‘Verslag beroep vergunning R.O.’:

‘dat uit het omgevingsveiligheidsrapport van het bedrijf van appellant (versie juli 2006) blijkt dat de plek van de aanvraag volledig buiten de 10^{-7} /jaar individuele risicocontour van zowel de bestaande vergunde situatie van het bedrijf van appellant als van de gevraagde toekomstige situatie gelegen is;’ (...)

NV UNIREST werpt ook volkomen ten onrechte op dat het project zich niet op 135m maar op ruim 250m van de bedrijfsterreinen van CHRISTEYNS NV bevind(t).

Zowel het verslag als de NV UNIREST houden geen rekening met de milieuvergunning die aan CHRISTEYNS NV werd verleend door de Bestendige Deputatie op 1 februari 2007 om een uitbreiding van het bedrijf mogelijk te maken en die van haar een hoge drempel Seveso inrichting maakt.

Inderdaad, om haar toekomst in Gent veilig te stellen wenst CHRISTEYNS NV een nieuw distributiecentrum te vestigen bij haar zetel te Gent door het bedrijf uit te breiden naar de westkant van de Afrikalaan. (Afrikalaan 85). De westkant van de Afrikalaan bevindt zich in industriezone zodat deze uitbreiding dan ook conform het gewestplan is. In de toekomst zullen in dat distributiecentrum ook gevaarlijke stoffen worden opgeslagen.

De afstand vanaf dat nieuwbouwproject aan de westkant van de Afrikalaan tot het bouwproject van de N.V. UNIREST bedraagt minder dan 200m.

Uit onderzoek verricht in juni 2009 door het studiebureau SGS Belgium N.V. blijkt dat de aanbevolen veiligheidsafstand tussen de bedrijfsgrens van CHRISTEYNS NV en gebieden met een woonfunctie 400m is, en de aanbevolen veiligheidsafstand tussen de bedrijfsgrens van CHRISTEYNS NV en kwetsbare locaties zelfs 500m is.

17. Artikel 116 §1 van het D.R.O. stelt:

‘Indien de aanvraag niet onderworpen werd aan een openbaar onderzoek, zoals bepaald in artikel 109, kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreekse hinder kan ondervinden van de vergunde werken, de vergunningsaanvrager uitgesloten, onverminderd artikel 115, beroep instellen tegen een vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen.’ (...)

Het spreekt voor zich dat CHRISTEYNS NV rechtstreekse hinder kan ondervinden indien de door het College van Burgemeester en Schepenen afgeleverde stedenbouwkundige vergunning doorgang vindt. Immers, indien de werken worden vergund zal CHRISTEYNS NV onvermijdelijk in conflict komen met de NV UNIREST en de stad Gent voor wat betreft de eigen bouwvergunning.

Tijdens de procedures voor de Raad van State die tegen de milieuvergunning werden aangespannen door de NV VASTGOED NOORD en Hans DE NEEF bleek reeds zeer duidelijk dat de uitbreiding van CHRISTEYNS NV, die gepaard zal gaan met de bouw van een distributiecentrum, als hinderlijk wordt beschouwd door de NV VASTGOED NOORD en Hans DE NEEF.

UNIREST NV beschikt over een opstalrecht op de terreinen van NV VASTGOED NOORD. De procedures gevoerd door NV VASTGOED NOORD tegen CHRISTEYNS zijn dus zeker ook relevant in de zaak van UNIREST NV.

In het beroep tot nietigverklaring en in het verzoek tot schorsing van 29 november 2007 dat werd aanhangig gemaakt bij de Raad van State en dat aanleiding heeft gegeven tot twee arresten die bij het beroepsschrift werden gevoegd stellen de NV VASTGOED NOORD en Hans de NEEF:

‘Eerste verzoekende partij is gevestigd in de onmiddellijke omgeving en komt zelfs binnen de 10^{-7} risico-contour van het betreffende SEVESO-bedrijf te liggen (...).

Tweede verzoekende partij is de gedelegeerd bestuurder van eerste verzoekende partij (...) en is dagelijks aanwezig op de maatschappelijke zetel van eerste verzoekende partij en wordt blootgesteld aan de risico's en gevaren gepaard gaand met een hoge drempel SEVESO-bedrijf

De ligging van eerste verzoekende partij zo dicht bij het SEVESO-bedrijf verschaft zowel aan eerste als tweede verzoekende partij het rechtens vereiste belang om onderhavig verzoekschrift in te dienen.

Eerste verzoekende partij verhuurt in de zone gelegen binnen de 10^{-7} risico-contour lokalen aan bedrijven, scholen en particulieren.

De risico's die een hoge drempel SEVESO-bedrijf inhouden (opslag van een gigantische hoeveelheid milieugevaarlijke, schadelijke, corrosieve en irriterende producten) zijn nefast voor de verhuurbaarheid van de lokalen van eerste verzoekende partij en de realisatie van de bestemmingen van het nieuwe RUP 134 ACEC. Een van de stedelijke functies die zijn toegelaten in zone Z3 (gelegen binnen de 10^{-7} risico-contour) is de inrichting van onderwijs. Deze functie wordt echter onmogelijk gemaakt door het bestreden besluit aangezien met het bestreden besluit een groot deel van de zone Z3 binnen een 10^{-7} risico-contour komt te liggen.' (...)

Na uitdrukkelijk te zijn aangespoord door CHRISTEYNS NV is de stad Gent uiteindelijk in de zaak A. 186.234/VII-37.113 tussen gekomen. Het verzoek tot tussenkomst van de stad Gent werd ingewilligd met het arrest nr. 187.907 van 13 november 2008.

In het verzoek tot tussenkomst stelt de stad Gent op een niet mis te verstane manier:

‘Het belang van verzoekende partijen, de NV VASTGOED NOORD en de heer Hans DE NEEF, is onbetwistbaar: Beide verzoekende partijen zijn gevestigd, dan wel werkzaam, in de onmiddellijke omgeving (op +- 135 meter) van het Seveso II-bedrijf waarvan zij de milieuvergunning aanvechten. Bovendien is eerste verzoekende partij eigenaar van onroerende goederen in de onmiddellijke omgeving.

De loutere vestiging/werkzaamheid van de verzoekende partijen in de onmiddellijke omgeving is klaar en duidelijk vermeld op pagina 3 in het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partijen. Het eigendomsrecht van de eerste verzoekende partij blijkt eveneens duidelijk uit het verzoekschrift, en wordt gestaafd aan de hand van stuk 2 van de verzoekende partijen.

In het inleidend verzoekschrift wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de vestiging/werkzaamheid van de verzoekende partijen ligt binnen de risico-contouren van het Seveso II-bedrijf. Tevens wordt in het verzoekschrift verwezen naar de dagdagelijkse blootstelling van tweede verzoekende partij aan de risico's en gevaren uitgaande van het Seveso II-bedrijf (...).

De stad Gent zelf stelt dus in haar recent verzoek tot tussenkomst dat het bouwproject zich binnen de risicocontouren van CHRISTEYNS NV bevindt en sluit zich aan bij de stelling van de NV VASTGOED NOORD en Hans DE NEEF.

De argumentatie van de stad Gent gaat dan ook lijnrecht in tegen het standpunt dat wordt ingenomen in het 'Verslag beroep vergunning R-O' waarin er wordt gesteld dat zowel de huidige als de toekomstige situatie volledig buiten de risicocontouren ligt.

Het standpunt dat wordt aangenomen in het 'Verslag beroep vergunning R-O' kan dan ook niet worden bijgetreden.

18. Uit de argumentatie van de stad Gent, de NV VASTGOED NOORD en Hans DE NEEF blijkt ontegensprekelijk dat het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning aan UNIREST NV hinderlijk kan zijn voor CHRISTEYNS NV aangezien hierdoor de oprichting van het distributiecentrum ten westen van de Afrikalaan in het gedrang komt.

CHRISTEYNS NV meent dan ook dat ze wel degelijk hinder ondervindt van het te vergunnen project of op z'n minst kan ondervinden aangezien haar toekomstplannen op een onherstelbare wijze worden gehypothekeerd".

6.3. In de memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij ten aanzien van de repliek van de tussenkomende partij:

"Tussenkomende partij stelt dat verzoekende partij onterecht stelt dat het project zich niet op 135m maar op 250m van de N.V. Christeyns zou bevinden. Zo zou geen rekening zijn gehouden met de milieuvergunning die op 1 februari 2007 door verwerende partij aan tussenkomende partij werd verleend. Verzoekende partij stelt vast dat in het verzoek tot tussenkomst voor het eerst ter staving van de hinder de milieuvergunning van de N.V. Christeyns wordt aangehaald. Van deze milieuvergunning is in de bestreden beslissing nochtans geen sprake. Hieronder wordt bovendien aangetoond dat deze milieuvergunning manifest onwettig is en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten.

Tussenkomende partij stelt tevens dat tijdens de procedures die de N.V. Vastgoed Noord en de heer Hans De Neef tegen de milieuvergunning van de N.V. Christeyns hebben ingediend, zou zijn gebleken dat de milieuvergunning als hinderlijk wordt beschouwd door de NV Vastgoed Noord en de heer Hans De Neef. Tussenkomende partij leidt hieruit af dat verzoekende partij ook zou gaan klagen over hinder.

Dit is manifest onjuist, nu verzoekende partij niet kan en mag vereenzelvigd worden met Vastgoed Noord. Het is verzoekende partij een raadsel hoe de N.V. Christeyns erbij komt dat verzoekende partij een opstalrecht zou hebben op alle terreinen van Vastgoed Noord. Bovendien

blijkt uit de door Vastgoed Noord ingestelde procedure dat het bezwaar van Vastgoed Noord betrekking heeft op de onderwijsfunctie die volgens het RUP nr. 134 ACEC toegelaten is, maar die, op grond van de later aan de N.V. Christeyns verleende milieuvergunning, binnen de 10(-7) risicocontour van de N.V. Christeyns komt te liggen, waar kwetsbare locaties zoals scholen niet zijn toegelaten. Evenwel voorziet de aanvraag van verzoekende partij geen onderwijsinstellingen, maar enkel woongelegenheden. Dit is een reden temeer waarom de situatie van verzoekende partij geenszins mag worden vereenzelvigd met die van Vastgoed Noord N.V.

De gronden waarop de aanvraag van verzoekende partij betrekking heeft, zijn slechts een zeer klein gedeelte van alle gronden van Vastgoed Noord. De adviesinstanties in onderhavige procedure, zoals onder meer de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar, alsook de Stad Gent stellen vast dat deze gronden van verzoekende partij niet binnen de 10(-7) risicocontour zijn gelegen.

Waar de Stad Gent in haar verzoek tot tussenkomst in procedure 186.234/VII-37.113 stelt dat de gronden van Vastgoed Noord zijn gelegen binnen de 10(-7) risicocontouren, heeft de Stad het over gronden die naast de gronden zijn gelegen waarop de bestreden beslissing betrekking heeft. De gronden waarop de aanvraag die leidde tot de bestreden beslissing betrekking heeft, zijn gelegen buiten deze risicocontouren, zoals de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar en de Stad Gent terecht vaststellen.

Tussenkommende partij stelt dan ook geheel onterecht dat uit de standpunten in de andere procedures - die betrekking hebben op andere gronden - zou kunnen worden afgeleid dat tussenkommende partij hinder zou ondervinden van de door de Stad Gent aan verzoekende partij verleende vergunning.

(...)"

6.4. In haar laatste memorie beperkt de tussenkommende partij zich tot het hernemen van hetgeen zij reeds in haar memorie tot tussenkomst heeft uiteengezet.

Beoordeling

6.5. Het toentertijd geldende artikel 116 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO) bepaalt:

“§ 1. Indien de aanvraag niet onderworpen werd aan een openbaar onderzoek, zoals bepaald in artikel 109, kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken, de vergunningsaanvrager uitgesloten, onverminderd artikel 115,

beroep instellen tegen een vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen.

Indien de aanvraag onderworpen werd een openbaar onderzoek, kan iedereen die een bezwaar heeft ingediend tijdens het openbaar onderzoek, beroep instellen tegen een vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen.

§ 2. Het beroep wordt bij aangetekende brief ingediend bij de bestendige deputatie van de betrokken provincie. De indiener van het beroep stuurt dezelfde dag, op straffe van onontvankelijkheid, bij aangetekende brief een volledige kopie van het beroepschrift naar het college van burgemeester en schepenen dat in eerste aanleg over dezelfde aanvraag moest beslissen en naar de aanvrager. Binnen vijf werkdagen na ontvangst van de kopie van het beroepschrift stuurt de gemeente het dossier naar de bestendige deputatie.

§ 3. Het beroepschrift wordt verstuurd binnen 20 dagen na de overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister”.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn. Hieruit volgt dat enkel met de in het bestreden besluit vermelde redengeving rekening kan worden gehouden.

6.6. Te dezen werd de aanvraag niet onderworpen aan een openbaar onderzoek.

6.7. In het in uitvoering van artikel 121, § 1 DRO opgemaakte verslag concludeert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar tot de niet ontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van rechtstreekse hinder.

Dit verslag is gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat om ontvankelijk te zijn het beroep dient ingesteld te zijn conform de bepalingen van art. 116:

‘§ 1. Indien de aanvraag niet onderworpen werd aan een openbaar onderzoek, zoals bepaald in artikel 109, kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken, de vergunningsaanvrager uitgesloten, onverminderd artikel 115, beroep instellen tegen een vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen.

§2. Het beroep wordt bij aangetekende brief ingediend bij de bestendige deputatie van de betrokken provincie. De indiener van het beroep stuurt dezelfde dag, op straffe van onontvankelijkheid, bij aangetekende brief een volledige kopie van het beroepschrift naar het college van burgemeester en schepenen dat in eerste aanleg over dezelfde aanvraag moest beslissen en naar de aanvrager. ...

§ 3. Het beroepschrift wordt verstuurd binnen 20 dagen na de overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister.'

dat het beroep bij aangetekende brief ingediend werd, en dat niet blijkt dat de indiener van het beroep dezelfde dag geen volledige kopie van het beroepschrift naar het college van burgemeester en schepenen en naar de aanvrager stuurde;

dat het beroepschrift werd verstuurd binnen 20 dagen na de overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister;

dat, wanneer zoals in dit geval de aanvraag niet aan een openbaar onderzoek onderworpen werd, beroep kan ingesteld worden door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken;

dat in het beroepschrift geen elementen terug te vinden zijn die de rechtstreekse hinder die door appellant kan ondervonden worden concreet duiden;

dat in het beroepschrift - onder meer - gesteld wordt dat het vergunde project op een 135-tal meter van het Seveso-bedrijf van appellant gelegen is, dat het project radicaal onverenigbaar is met het bedrijf van appellant, een Seveso-bedrijf dat aan de andere kant van het Handelsdok gelegen is, dat in de beslissing met geen woord gerept wordt over de Seveso-richtlijnen die in Vlaanderen gelden, dat het toepasselijke gemeentelijk rup nr. 134 ACEC op zichzelf ook de Seveso-richtlijn miskent en betwisting hieromtrent tussen de nv Vastgoed Noord, de stad, Christeys nv en het Vlaamse gewest hangend is bij de Raad van State, en dat het de bedoeling is om Christeys nv weg te pesten als Seveso-bedrijf;

dat uit een analyse van de stukken blijkt dat het project zich niet op 135 m maar op ruim 250 m van de bedrijfsterreinen van appellant bevindt; dat gelet op de afstand tussen de bouwplaats en het bedrijf, gelet op het fysisch van elkaar gescheiden zijn door enkele wegen, het Handelsdok en de andere bedrijfsgebouwen van de voormalige ACEC-site, het onwaarschijnlijk is dat appellant rechtstreekse stedenbouwkundige hinder zal ondervinden van deze aanvraag; dat in het beroepschrift geen rechtstreekse stedenbouwkundige hinder aangehaald wordt;

dat de aanwezigheid van gebieden met kwetsbare locatie (volgens de code van goede praktijken inzake risicocriteria voor externe mensrisico's voor Seveso-inrichtingen is een gebied met kwetsbare locatie een terrein waarop zich een school, een ziekenhuis of een rust- of verzorgingsinstelling bevindt, met scholen worden de basisscholen (kleuter- en lager onderwijs) en de secundaire scholen bedoeld, universiteiten en hogescholen zijn niet gevat door deze definitie) binnen de veiligheidscontour van 10-7/jaar rond een seveso-bedrijf zijn impact kan hebben op de ontwikkelings- en / of exploitatiemogelijkheden van een seveso-bedrijf;

dat uit het omgevingsveiligheidsrapport van het bedrijf van appellant (versie juli 2006) blijkt dat de plek van de aanvraag volledig buiten de

10⁻⁷/jaar individuele risicocontour van zowel de bestaande vergunde situatie van het bedrijf van appellant als van de gevraagde toekomstige situatie gelegen is;

dat daarenboven deze aanvraag niet resulteert in een gebied met kwetsbare locatie;

dat bijgevolg evenmin niet-stedenbouwkundige hinder te verwachten valt;

dat het in het kader van het georganiseerd administratief beroep niet aan de deputatie toekomt wettigheidstoezicht uit te oefenen op in werking getreden rups;

Gelet op het schrijven van de stad Gent van 3 februari 2009 waarin onder meer gesteld wordt dat het beroep kennelijk onontvankelijk is omwille van het ontbreken van de 'rechtstreekse hinder'-vereiste, dat hoewel de NV Christeysn uitbreidingsplannen heeft ten westen van de Afrikalaan, er hiervoor vooralsnog geen stedenbouwkundige vergunning voorhanden is, dat de milieuvergunning voor deze uitbreiding wel afgeleverd is, maar is aangevochten bij de raad van state, en geschorst is in afwachting van het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning, dat het woonproject van Vastgoed Noord - omwille van de afstand tussen het project en de bezwaarschrijver, maar ook omwille van de ligging, de hoogte, het volume en de aard van het woonproject zelf - redelijkerwijze geen enkele vorm van rechtstreekse hinder (zoals schending van privacy, lichten en zichten, schaduwhinder, lawaaihinder, geurhinder, ...) teweegbrengt aan de gebouwen, de exploitatie of het personeel van de NV Christeysn, dat de NV Christeysn nalaat om zelf in haar beroepsschrift aan te geven welke rechtstreekse hinder - veroorzaakt door het vergunde bouwproject - de NV Christeysn meent te zullen ondervinden, en dat voor de volledigheid kan verwezen worden naar de brief van het Departement LNE van het Vlaamse gewest van 27 juli 2007 waarin duidelijk wordt aangegeven dat enkel kwetsbare locaties binnen de 10⁻⁷ contour vermeden moeten worden, zodat er zich geen probleem stelt met het inplanen van nieuwe woongebieden binnen deze risico-contour;

Overwegende dat uit dit alles dient besloten dat het beroep onontvankelijk is omwille van het ontbreken van rechtstreekse hinder;

De beslissing van de bestendige deputatie dient te zijn verzonden binnen de 75 dagen na de datum van ontvangst van het beroep, dus ten laatste op 31 maart 2009, zoniet dient de dossiervergoeding te worden terugbetaald en herleeft de door het college van burgemeester en schepenen genomen beslissing".

In het bestreden besluit volgt de deputatie deze conclusie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar niet, op grond van volgende overwegingen:

"dat, wanneer zoals in dit geval de aanvraag niet aan een openbaar onderzoek onderworpen werd, beroep kan ingesteld worden door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreeks hinder kan ondervinden van de vergunde werken;

dat in het beroepschrift - onder meer - gesteld wordt dat het vergunde project op een 135-tal meter van het Seveso-bedrijf van appellant gelegen is, dat het project radicaal onverenigbaar is met het bedrijf van appellant, een Seveso-bedrijf dat aan de andere kant van het Handelsdok gelegen is, dat in de beslissing met geen woord gerept wordt over de Seveso-richtlijnen die in Vlaanderen gelden, dat het toepasselijke gemeentelijk rup nr. 134 ACEC op zichzelf ook de Seveso-richtlijn miskent en betwisting hieromtrent tussen de nv Vastgoed Noord, de stad, Christeyns nv en het Vlaamse gewest hangend is bij de Raad van State, en dat het de bedoeling is om Christeyns nv weg te pesten als Seveso-bedrijf;

dat het belang van appellant om in deze in beroep te gaan aanvaard wordt;

Overwegende dat uit dit alles dient besloten dat het beroep ontvankelijk is”.

6.8. Er dient te worden vastgesteld dat de deputatie, in tegenstelling tot de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar die in zijn verslag op grond van de concrete gegevens van de zaak tot de conclusie komt dat “het beroep onontvankelijk is omwille van het ontbreken van rechtstreekse hinder”, zonder enige motivering “het belang van appellant om in deze in beroep te gaan aanvaard(t)”, en op grond daarvan besluit tot de ontvankelijkheid van het beroep.

De wettelijk opgelegde motiveringsplicht is geschonden.

6.9. Het eerste onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 31 maart 2009 van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij het beroep van de n.v. CHRISTEYNS tegen het besluit van 24 december 2008 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent, houdende de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een appartementencomplex Dok Noord, nieuwbouw torengedouw (80 units) en locomotiefgedouw (39 units) en twee ondergrondse parkeerniveau's, alsmede de aanleg van een publieke ruimte, op een terrein gelegen aan de Sassevaartstraat te Gent, kadastraal bekend, Sectie A, nrs. 2626/t, 2666/l,

2572/h, 2575/e, 2666/k, 2735/k2, 2668/s, 2609/p en 2666/r, wordt ingewilligd en de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd.

2. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig september 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens